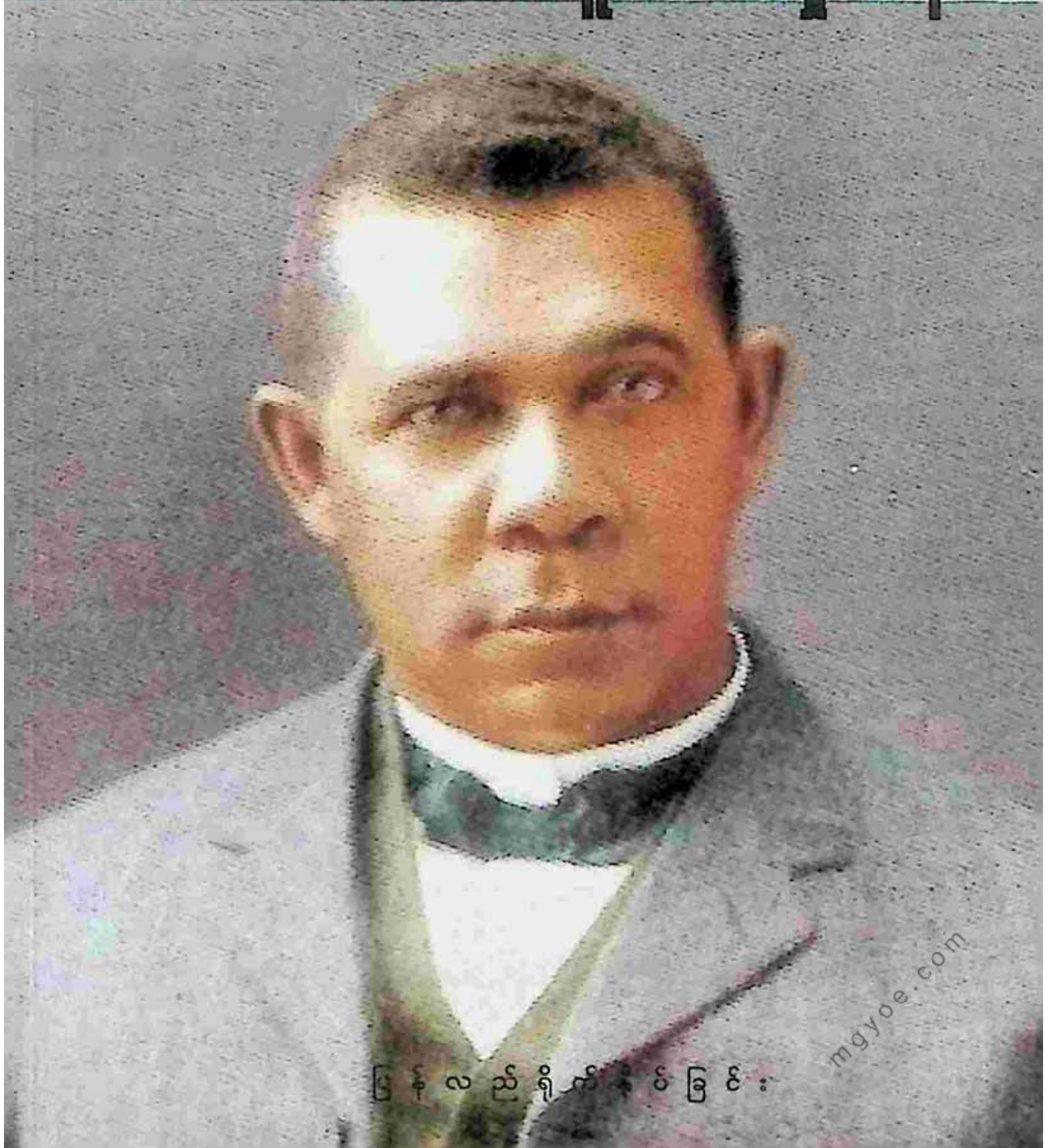

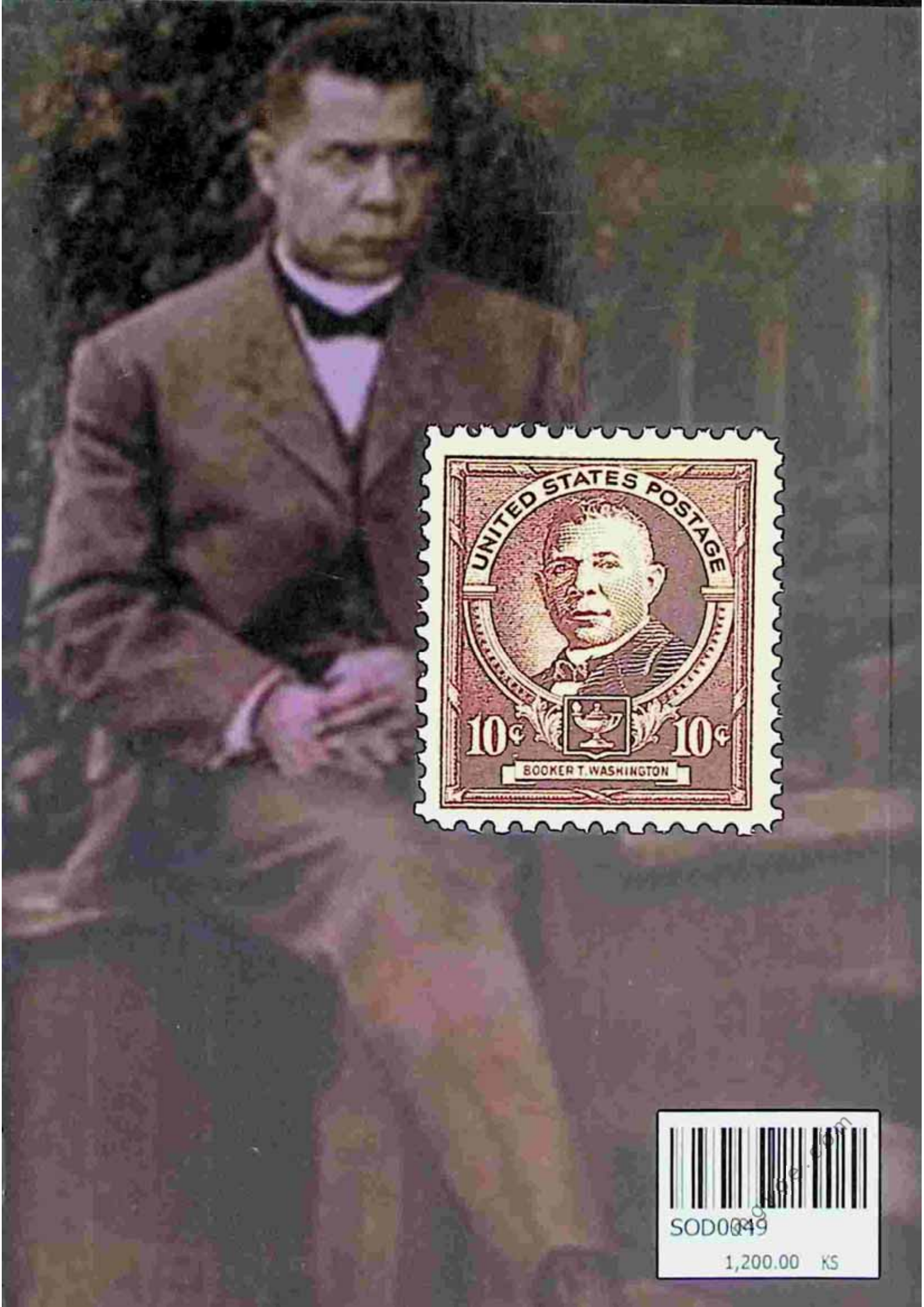
mgyc.com

ရွှေအောင် ဒေါက်တာဘူကာတီဝါဂွင်တန့်

မြန်မာ့ပြန်လည်ရေးရာစာပေ

mgyc.com

SOD0049

1,200.00 KS

ထုတ်ဝေသူ-ဦးကျော်ကျော်ဝေ၊ ရွက်စိမ်းစာပေ၊ (၀၀၀၄၇)
 လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်။
 ပုံနှိပ်သူ-ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၃)
 အမှတ်-၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။
 ၂၀၁၅၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ် ၅၀၀၊
 ၂၀၀၃ ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်၏ ဒုတိယအကြိမ်ပုံ။

တန်ဖိုး-၁၂၀၀ ကျပ်

ဒေါက်တာဘုကာတီဝါရှင်တန်

THE LIFE OF
BOOKER T. WASHINGTON

ရွှေဒေါင်း

ဘူကာ၊ တီ၊ ဝါရှင်တန်၏ ပဏာမ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်

ဘူကာ၊ တလိအဖာရ်ရို၊ ဝါရှင်တန်ခေါ် ကပ္ပလီ လူရည်မွန် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ နောက်ကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကြည့်သော်၊ ငယ်စဉ် တောင်ကျေး ကလေးဘဝ ကျွန်သားပေါက်ကလေး တစ်ဦးအနေနှင့် မွေးဖွားပေါက်ပွားလာချေသည်။ ကျောင်းနေစဉ်အချိန်တွင် အလွန်ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်လျက် ပညာကို သင်ကြားနာယူခဲ့သည်။ အသက် ၂၀ နှင့် ၃၀ စပ်ကြားအရွယ်တွင် ပြည်ထောင်စုအမေရိကန်နိုင်ငံ၌ ထင်ရှားကျော်စောခဲ့သော ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ဖွင့်လှစ်တည်ထောင် စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။

ကလေးအရွယ်

၁၈၅၉-ခုနှစ်တွင် ဗာဂျီးနီးယားနယ် ဆေးပင်စိုက်ခင်းကြီးများဝယ် ဘူကာ ဝါရှင်တန် ဖွားမြင်သည်။ သူ့ဖခင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်သည်ကို သိခွင့်မရရှာ။ မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း ဆေးပင်အခင်းများတွင် အလုပ်လုပ်ရသော ဆေးခင်းရှင်၏ ပိုင်ကျွန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်၏ ငယ်နာမည်မှာ 'ဘူကာ'ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘူကာသည့်

ကျောင်းနေသောအခါ၌ မိမိအမည်ကို ဝါရှင်တန်ဟု ပြောင်းလိုက်သည်။ ဘူကာနှင့် ဝါရှင်တန်စပ်ကြားရှိ ‘တီ’၏ အရှည်နာမည်မှာ တလီအာမ ဖယ်ရီ ဟုခေါ်သည်။ ဤအမည်မှာ သူတို့၏ အာဖရိကလူမျိုး အစဉ် အလာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှ ဆက်ခံလာသည့် အမည်နှင့်တူသည်။

ဘူကာဝါရှင်တန်သည် လူငယ်ကလေး ဖြစ်စဉ်အခါ၌ ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ထင်းခွေ၊ ရေဆွဲရသည့်အလုပ်၊ ခြံဝင်းကို ရှင်းလင်း လှည်းကျင်းရသည့်အလုပ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့သခင်မကလေး၏ စာအုပ် များကို ကျောင်းသို့ သယ်ပို့ရသည့်အလုပ် စသည့်အလုပ်မျိုးတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ ရသည်။ သူ့သခင်မကလေး၏ စာအုပ်များကို သယ်ပိုးလျက် စာသင် ကျောင်းသို့ ပထမအခေါက် ရောက်သည့်အခါ သူ၌ အလွန်ပင် စာသင် လိုသည့်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်ကား ကပ္ပလီ လူမည်း ကျွန်လူမျိုးတို့အား စာသင်ခွင့်ပြုသော အချိန်အခါ မဟုတ်သေး ချေ။ ဘူကာဝါရှင်တန်၏ စိတ်ထဲ၌ပင် “ငါဖြင့် ဘယ်တော့မှ စာတတ် မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟူသည့် သဘောကိုပင် ပိုက်မိလေတော့သည်။

ကျောင်းနေခွင့်

ဘူကာဝါရှင်တန်၏ အသက်မှာ ရှစ်နှစ်သို့ ရောက်ကာလ၊ အမေရိ ကန်ပြည်ရှိ ကျွန်အားလုံးပင် ကျွန်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ကြသည်။ ဘူကာ တို့၏ အိမ်သူအိမ်သား အားလုံးပင် ဗာဂျီးနီးယားနယ် အနောက်ပိုင်း ဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြကုန်သည်။ ဘူကာမှာ မိမိ၏ ဘထွေး ဖြစ်သူနှင့်အတူ ဆားတွင်းတူးဖော်သည့် အလုပ်ကို လုပ်ရသည်။ ဤ ဆားတွင်းအနီး၌ မြို့တစ်မြို့ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုမြို့၌ကား ကပ္ပလီ များအတွက် ညကျောင်းတစ်ခု ဖွင့်လှစ်သည်။ သို့နှင့် ဘူကာမှာ စာရေး စာဖတ် ဤကျောင်း၌ အစပြု၍ တတ်မြောက်လေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ဘူကာသည် အခြားဆားတွင်းသူ နှစ်ဦး ဟမ္မတင်မြို့ ရှိ ကပ္ပလီများအတွက် သီးသန့်၍ ဖွင့်ထားသော စာသင်ကျောင်းတစ်ခု အကြောင်း ပြောဆိုနေသံကို ကြား၏။ ထိုကျောင်း၌ကား၊ ပညာလုံလုံ လောက်လောက် မရနိုင်ကြောင်း ထပ်မံ၍ သိရပြန်၏။ ဘူကာအဖို့မှာ ထိုကျောင်းသို့ သွားရောက်၍ ပညာသင်လိုသော စိတ်ဆန္ဒ အလွန်ပင်မှ ပြင်းပြလှလေတော့၏။ သို့နှင့် သူ၏မိခင်နှင့် ဘထွေးတို့အား သွားလို သည့်အကြောင်း အခွင့်တောင်း၏။ သို့သော် ဘူကာ အသက် ၁၃ နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်မှ ခွင့်ပြုလေတော့သည်။

ဘူကာမှာ ဤသို့ အခွင့်ရပြီးနောက်၊ မိုင်ပေါင်း ၅၀၀ မျှ ဝေးကွာ သော ဟမ္မတင်မြို့သို့ သွားရ၏။ ထိုခေတ်အခါက မီးရထား မော်တော် ကားဟူ၍ မရှိ။ နွားလှည်း၊ မြင်းလှည်းများ ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်များဖြင့် ကူးသန်းသွားလာကြရသည်။ ဘူကာအဖို့ မိုင်ပေါင်း ၅၀၀ လမ်းခရီး တွင် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသည့် အရာများမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှ ၏။ စိတ်သုခ ရရှိခံစားရသည့် အတွေ့အကြုံများလည်း ရှိ၏။ ခဲယဉ်း ယဉ်းဖြစ်သော အမှုများကိုလည်း တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး၌ အဆိုပါ ကျောင်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွား၏။ ကျောင်း၌ ကား လူပြည့်နေပြီ။ နောက်ထပ် လူပို လက်မခံနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဘူကာအဖို့ အစကနဦး၌ ဝင်ခွင့်မရ။ သို့သော် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး သည် ဘူကာ၏ ထက်မြက်သွက်လက်ပုံကို မြင်သောအခါ သူငယ်အား ပြန်၍ လွှတ်ဖို့ရန် စိတ်၌ ခဲယဉ်းခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့နှင့် ဘူကာအား ကျောင်းဝင်ခွင့်ရရန် အစမ်းစာမေးပွဲတစ်ခု အစစ်ခံစေ၏။ အစစ်ခံရသောအရာမှာ ဘူကာအား အခန်းကို တံမြက်စည်းလှည်းခိုင်း သည်။ ဆရာမကြီးသည် ဘူကာကို အခန်းထဲ၌ ထားခဲ့၍ အခြားအရပ် တစ်ပါးသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဘူကာသည် အခန်းကို သေသေချာချာ

လှည်းကျင်းသည်။ တစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ကြိမ် လေးကြိမ် လေးခါတိုင်တိုင် အခန်းကို လှည်းကျင်းသည်။ စားပွဲ၊ ခုံ၊ ကုလားထိုင် စသည်တို့ကိုလည်း ဖုန်လေး ဖုန်မွှား အလျှင်းမရှိအောင် အဝတ်နှင့် သုတ်ခါသည်။ ဆရာမ ကြီးသည် ပြန်ရောက်လာကာ မိမိ၏ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ခုံကုလားထိုင် စသည့် ပရိဘောဂများကို တိုက်ကြည့်သည့်အခါဝယ် ဖုန်လေး ဖုန်မွှား များ တစိုးတစိမျှ မတွေ့ရချေတော့။ ဤနည်းဖြင့် ဘူကာဝါရှင်တန်သည် ကျောင်းဝင် အစမ်းစာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်လေတော့သည်။

ကျောင်းဆရာ

ဘူကာဝါရှင်တန်သည် သုံးနှစ်မျှနှင့် ထိုကျောင်းတွင် တန်းကုန် သည်။ ထိုကျောင်း၌ အမြင့်ဆုံး အတန်းကို အောင်မြင်ပြီးနောက် မိမိ နေရပ်ဌာနီ မော်လဒင်မြို့သို့ ပြန်သွား၍ ကပ္ပလီလူကလေးများအတွက် စာသင်ကျောင်းတစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်သည်။ ဆရာအဖြစ်နှင့် ၂ နှစ် နေပြီး နောက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မြို့တော်ဝါရှင်တန်မြို့တွင် တည်ထောင် ထားသော ကျမ်းစာသင် သိပ္ပံကျောင်းသို့ သွားရောက်၍ ဓမ္မပညာရပ်ကို ဆည်းပူးသည်။ ကျမ်းစာသိပ္ပံကျောင်း၌ (၈) လမျှ ကြာလတ်သော် စစ်ဗိုလ်ကြီး ဂျင်နရယ် အမ်းစ်တရွန်း၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ သူနေခဲ့သော ဟမ္မတင် မြို့ကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာ ပြန်၍လုပ်ရသည်။ ဤအခွင့် ကို ဘူကာ ရရှိသည့်ကာလ အလွန်မှ အားရဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ထိုအခါ၌ကား ဘူကာမှာ အသက် (၂၀) မျှပင် ရှိချေသေးသည်။

ဟမ္မတင်ကျောင်းတွင် သစ္စာရှိစွာနှင့် အစွမ်းကုန် အမှုထမ်းသည်။ သို့နှင့် သူ၏ အရည်အချင်းကို သဘောကျသဖြင့် အလာဘားမားနယ် တက္ကစီဂျီခေါ် အရပ်တွင် လက်မှုပညာနှင့် ဆရာဖြစ် သင်ကျောင်းတစ်ခု ကို ဖွင့်လှစ်စီမံရန် ၁၈၈၁ ခုနှစ်တွင် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည့် ကျောင်းကို

အစပြုရန်မှာ အဆောက်အဦလည်း မရှိ၊ ငွေရင်းလည်း အလျှင်းမရှိ။ သို့သော် ဘူကာဝါရှင်တန်၏ ကြိုးပမ်းစွမ်းဆောင်မှုကြောင့် များမကြာ မိအတွင်း တက္ကစီဂျီအရပ်တွင် အကောင်းဆုံး ကပ္ပလီအမျိုးသား ကျောင်း တစ်ခု ဖြစ်မြောက်လာချေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘူကာဝါရှင်တန်၏ အသက်မှာ ၂၂ နှစ်မျှပင် ရှိသေးသည်။ ယခုအခါ၌မူကား အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၊ တက္ကစီဂျီ သိပ္ပံကျောင်းသို့ လက်မှုစက်မှု အတတ်မျိုးစုံ လာရောက်သင်ကြားသူ ကျောင်းသားပေါင်းမှာ တစ်နှစ်တစ်နှစ် (၃၀၀၀) ကျော်မျှပင် ဖြစ်ချေသည်။ ဤကျောင်းသို့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ လာရောက် ကြည့်ရှုကြသူ အမြောက်အမြားပင် ဖြစ်သည်။

အပြောအဟောကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်

တက္ကစီဂျီ သိပ္ပံကျောင်းမှာ စင်စစ်အားဖြင့် လူများ၏ ကုသိုလ်ဒါန အလှူဝတ္ထုကိုသာ အမှီတံကဲပြု၍ ဆက်လက်တည်ရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျောင်း၏ ဝေယျာဝစ္စ စရိတ်ကြေးငွေများ ရရှိရန် ကျောင်းအုပ်ဖြစ်သူ ဘူကာဝါရှင်တန် ကိုယ်တိုင် အမြို့မြို့သို့ လှည့်လည်၍ တရားဟော ပြောရသည်။ ပရိသတ် သဘောကျအောင် ပြောဟောနိုင်သူ ဖြစ်သော ကြောင့် သူ၏ ကျောင်းအကြောင်းကို သိမြင်နားလည်လေသူ မှန်သမျှ မလှူဘဲမနေနိုင်အောင် စိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်ကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် ငွေမြောက် မြားစွာ ကျောင်းရန်ပုံငွေအတွက် ရရှိချေသည်။ သူ၏ အပြောအဟော ကောင်းမှုအတွက် သူသည် အထူးနာမည်ကျော်ကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ချေသည်။ ထိုအချိန်အခါက အမေရိကန် တစ်ပြည်လုံးတွင် လူထု ပရိသတ်အား ဟောပြောရေးတွင် အတော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရချေမည်။

ချီးမြှင့်ခံရသည့် ဂုဏ်ထူးဘွဲ့များ

၁၉၉၆-ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်၏ အကျော်ကြားဆုံး တက္ကသိုလ် ဟားဗတ်ယူနီဗာစီတီသည် ဘူကာဝါရှင်တန်အား မဟာဝိဇ္ဇာ ဘွဲ့ [M.A] ကို ချီးမြှင့်ချေသည်။ ၁၉၀၁ ခုနှစ်တွင်ကား ဒတ္တမောက် ကောလိပ်သိပ္ပံမှ [LL.D] ဥပဒေ ပါရဂူဘွဲ့ထူး ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။

ဒေါက်တာ ဝါရှင်တန်မှာ ပြည်ထောင်စု အစိုးရ၏ သမ္မတကြီး ကလိဖ်လင်၏ မိတ်ဆွေရင်း တစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်မကပင် သမ္မတ ကြီး၏ ဖိတ်မန္တကပြုချက်အရ အစိုးရ အိမ်ဖြူတော်၌ သွားရောက် စားသောက် နေထိုင်ခွင့်၊ စကားပြောဆို ဆွေးနွေးခွင့် ရရှိသည်။ အင်္ဂလန် ဘုရင်မကြီး ဝိတိုရိယာပင်လျှင် ဒေါက်တာဝါရှင်တန်အား မိမိနန်းတော် သို့ တစ်ကြိမ်ဖိတ်ခေါ် ကျွေးမွေးစည့်ခံဖူးလေသည်။

မဒေခင် နောက်ဆုံးအချိန်

၁၉၁၅ နှစ် နွေဦးပေါက်စအချိန် တစ်နေ့သောအခါတွင် ဒေါက်တာ ဝါရှင်တန်သည် စည်းဝေးတစ်ခု၌ ပရိသတ်အား ဟောပြောပြီးသည့် နောက် ရုတ်တရက် အားကုန်၍ လဲကျသွား၏။ မိမိသေရတော့မည့် ဆဲဆဲဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိနားလည်သဖြင့် သူ့အား မည်သို့ မြှုပ်နှံသဂြိုဟ် ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ သူ၏ မွေးရင်းဇာတိချက်မြှုပ်ရာဌာန အမေရိကန် တောင်ပိုင်း ပြည်ထောင်စု သူ့မွေးရင်းဇာတိအရပ်၌ သူ့အား မြှုပ်နှံ သဂြိုဟ်ရန် မှာကြားခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် သူ့အား အလာဘားမားနယ် တက္ကစီဂီ အရပ်ဌာနသို့ အရောက်ပို့ကြရသည်။ ရောက်ရှိ၍ တစ်ညလွန် ပြီး နောက်တစ်နေ့ အချိန်တွင် အသက်ပျောက်လေသည်။

ဘူတာ၊ တီ၊ ဝါရှင်တန်

နိဒါန်း

လူဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည့် အခါကစ၍ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း
 တစ်ရာခန့်တိုင်အောင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးတွင် ပိုင်ကျွန်စနစ် တည်နေ
 သော အဖြစ်ကို တွေ့ကြရသည်။ မူလပထမဦးမူကား စစ်ပွဲတွင် ရှုံးသဖြင့်
 အဖမ်းခံရသူများကို လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါး၏ ကြွေးမြီကို မပေး
 မဆပ်နိုင်သဖြင့် အရောင်းခံရသူများကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်အဖြစ်နှင့်
 ခိုင်းစေကြလေသည်။ ရှေးအခါက အဖမ်းခံရသော ကျွန်များသည် ဖမ်း
 သော သူများထက်လည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့လက်မှ တစ်ဖန် ဝယ်ယူ
 သော သူများထက်လည်းကောင်း၊ ပညာတတ်သူများ ဖြစ်တတ်ကြသည်။
 သို့သော် ထိုကျွန်များက ပေါက်ဖွားသော “သားပေါက်များမှာမူ ပညာ
 သင်ကြားခွင့် မရခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဉာဏ်ပညာအရာ၌လည်းကောင်း၊ အကျင့်
 စာရိတ္တ၌ လည်းကောင်း ညံ့ဖျင်းဆုတ်ယုတ်ခဲ့လေသည်။

အနောက်နိုင်ငံများ၌ ပိုင်ကျွန်များထားခြင်း စနစ်မှာ အမေရိကန်
 ပြည် တောင်ပိုင်းကို တိုင်းသစ် ပြည်သစ် ဖြစ်အောင် တည်ထောင်ကြ

မူကြောင့် သာလွန်တိုးတက်ခြင်း ရှိခဲ့လေသည်။ ချည်ထည်များ ယက်လုပ်ရန် စက်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့်အတွက် ဝါဂွမ်းများကို မြောက်မြားစွာ လိုခဲ့ရာ ထိုအရပ်သည်လည်း ဝါဂွမ်းစိုက်ပျိုးရန် အထူးသင့်လျော်ခဲ့ချေသည်။

သို့ရာတွင် ဥတုရာသီမှာ လာရောက်နေထိုင်ကြသော ဥရောပတိုက်သားများနှင့် မသင့်လျော်သည့်ပြင် လူဦးရေမှာလည်း အလွန်နည်းပါးသေးသည်ဖြစ်၍ အလုပ်သမားများကို တန်ဖိုးကြီးမြင့်စွာပေး၍ ငှားရမ်းကြရသည်။ ဝါကောက်ရန် လည်းကောင်း၊ ဖန်ရန် လည်းကောင်း၊ စက်များ မပေါ်ပေါက်သေးသဖြင့် ၎င်းအလုပ်များကို လက်နှင့် လုပ်ရခြင်းမှာ အချိန်ကုန် ငွေကုန်ဖြစ်သည်။ ၎င်းလုပ်ငန်းမှ အမြတ်အစွန်းရရန်မှာ အကြီးအကျယ် လုပ်ကိုင်မှသာလျှင် မြတ်စွန်းနိုင်သည်ဖြစ်ရာ အမေရိကန် တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းတို့မှာ ပင်ပန်းသော အလုပ်အကိုင်မျိုး၌ လုပ်ကိုင်ရန် အလိုမရှိကြချေ။

ရှေးလွန်လေပြီးသော အချိန်မှစ၍ အာရေဗျ လူမျိုးတို့နှင့် အခြားလူမျိုးတို့သည် အာဖရိကတိုက်သို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်၍ ကပ္ပလီလူမျိုးတို့ကို ဖမ်းဆီးဆောင်ယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လိုသော တိုင်းပြည်များသို့ သွားရောက် ရောင်းချတတ်ကြလေသည်။ ထိုအခါ နေရှင် ဝါဂွမ်းစိုက်သမားတို့သည် ၎င်းနည်းအားဖြင့် အလုပ်သမားအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ရရန် ကြံစည်ကြလေ၏။ ထို့ပြင် များစွာသော သင်္ဘောကပ္ပတိန်တို့သည်လည်း အာဖရိကတိုက်မှ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော ကပ္ပလီများကို အမေရိကန်ပြည်သို့ တင်ဆောင်ရောင်းချရန် အသင့်ရှိကြသည်။ ၎င်းအလုပ်ကို ဒပ်ချ်လူမျိုးတို့က စတင်လုပ်ကိုင်၍ မကြာမီအတွင်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့နှင့် အမေရိကန်ပြည်သားတို့က ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ကြပြီးလျှင် ထိုအလုပ်သည် ဂုဏ်အသရေ ပျက်ဖွယ်မရှိသော လုပ်ငန်းဟူ၍ပင် မှတ်ထင်ခဲ့ကြ

ဒေါက်တာဘူကာတီဝါရှင်တန်

လေသည်။ များစွာသော ကပ္ပလီတို့ကို သင်္ဘောနှင့် အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်၍ အမေရိကန်ပြည်သို့ တင်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုခရီးသည် တနင်္ဂနွေ ၂ ပတ် ၃ ပတ် သွားလာရသော ခရီးဖြစ်၍ ကာလကတ္တားမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆိတ်များကို တင်ပို့သည့်နည်းတူ တင်ပို့ကြလေသည်။

ထိုလုပ်ငန်းသည်ကား ရက်စက်လှ၍ ကရုဏာ ကင်းမဲ့သော လုပ်ငန်းမျိုး ဖြစ်သော်လည်း နှစ်ပေါင်း (၃၀၀) ကျော်အခါက လူများကမူ ထိုကဲ့သို့ မထင်ကြချေ။ မျက်နှာဖြူ အကျဉ်းသမားများကိုလည်း ခေတ္တကျွန်အဖြစ်နှင့် ၎င်းနည်းတူ ရောင်းချလေ့ရှိကြသည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့သည် ထိုလုပ်ငန်းစနစ်၏ ရက်စက်မှု၊ မတရားမှုတို့ကို တစ်စတစ်စ သိမြင်လာကြလေသည်။ မကြာမီ ကျွန်များ တင်ဆောင်ပို့သခြင်း၌ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း မတင်ရဘဲ ချောင်ချိစွာ တင်ရမည် စသည်ဖြင့် ဥပဒေများ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ထို့နောက် တစ်ဆင့်တိုး၍ ကျွန်အရောင်းအဝယ် စနစ်ကို တစ်ခါတည်း ဥပဒေဖြင့် ပိတ်လိုက်ရာ ထိုဥပဒေကို မလိုက်နာလိုသော အာရေဗျလူမျိုးများနှင့် အခြားလူမျိုးများအားလည်း ရောင်းဝယ်ခြင်း ရပ်စဲစေရန် မြောက်မြားစွာ ငွေအကုန်အကျခံ၍ ကြိုးစားအားထုတ်ကြရလေသည်။

အာဖရိကတိုက်မှ ကျွန်များ တင်ပို့ရောင်းချခြင်း အလုပ်ကို ပိတ်ပင်လိုက်သောအခါ အမေရိကန်ပြည်၌ ရှိနှင့်ပြီးသော ကပ္ပလီကျွန်ဦးရေမှာ ၂သန်းကျော် ၃သန်းခန့်မျှ ရှိလေသည်။ ၎င်းတို့အနက် များစွာသောသူတို့မှာ ထိုအရပ်၌ပင် မွေးဖွား၍ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးတက်ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရာ ကျွန်များကို ဥပဒေဖြင့် အလျှင်းလွှတ်လိုက်သောအခါ၌ ကျွန်ဦးရေ ၉ သန်းမျှ ရှိခဲ့လေသည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရပိုင် ပြည်နယ်များအတွင်းရှိ ကျွန်များအားလုံးကို ၁၈၃၃ ခုနှစ်တွင် အလျှင်းလွှတ်ခဲ့ရာ

လွတ်လိုက်ရသော ကျွန်များ၏ တန်ဖိုးကို အစိုးရက ကျွန်ရှင်များအား လျော်ကြေးပေးလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်အများဆုံးမှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ မပိုင်သော ဝက်စ်အင်ဒီ ကျွန်းများ၌ ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် လွတ်လပ် ရေးရသော ကျွန်အရေအတွက်မှာ များလှသည် မဟုတ်သေးချေ။

အမေရိကန်ပြည်အတွင်း တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းသည် ၎င်း ကျွန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ပေါင်း (၅၀) ကျော်မျှတိုင် အငြင်းအခုံ ရှိခဲ့သည်။ မြောက်ပိုင်းသားတို့သည် မိမိတို့ပြည်နယ်အတွင်းတွင် ထိုစနစ်ကို ပိတ်ပင်ပြီးလျှင် အသစ်တည်ထောင် ဖွဲ့စည်းလျက်ရှိသော ပြည်နယ်များ အတွင်းသို့လည်း ထိုစနစ်မျိုး မရောက်စေခြင်းငှာ များစွာ ကြိုးစားကြ လေသည်။ တောင်ပိုင်းသားများကမူ မိမိတို့ ဝါဂွမ်းခြံ၊ ဆေးခြံများ၌ ပူ ပြင်းလွန်းသဖြင့် မျက်နှာဖြူလူမျိုးများ မလုပ်ကိုင်နိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် အဖိုးသက်သာသော ကပ္ပလီကျွန်းများကို ဝယ်ယူလုပ်ကိုင်မှသာလျှင် စီးပွားချမ်းသာ တိုးတက်နိုင်မည်ဆိုကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုကပ္ပလီများမှ ပေါက်လွတ်နေခြင်းထက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သူ အရှင်သခင်ရှိခြင်းက သာလွန်ကောင်းမွန်၏ဟု ဆင်ခြေပေးကြသည်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်များကပင်လျှင် ဤကပ္ပလီများသည် ဟာမ၏ အနွယ် အဆက်များဖြစ်ကြ၍ ဘုရားသခင်သည် နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ ကျော်အခါ က ၎င်းတို့အား သားမြေး အစဉ်အဆက် ကျွန်ဘဝမှ မလွတ်စေရန် အပြစ်ဒဏ်ခတ်၍ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ကို ကျွန်အဖြစ်နှင့် ခိုင်းစေခြင်းသည် တရားနည်းလမ်းကျသည်ဟု ထောက်ခံပြောဆိုကြသေး သည်။

တောင်ပိုင်းသားတို့အနက် များစွာသော သူတို့သည်လည်း ကျွန်စနစ် သည်ကား တရားနည်းလမ်းမကျ၊ စင်စစ်မကောင်းသော အလုပ်ဖြစ် ကြောင်း သိရှိကြသည်ဖြစ်၍ တတ်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် ကပ္ပလီလူမျိုးအားလုံးကို

အာဖရိကတိုက်သို့ ပြန်၍ပို့စေလို၏။ ကပ္ပလီများကို လွတ်လပ်သော လူများ အဖြစ်နှင့် မိမိတို့အထဲတွင် နေထိုင်စေမှုကိုကား အလိုမရှိကြချေ။ သို့ ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ လွတ်အောင် ရွေးယူနိုင်သော ကပ္ပလီများကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ထားခြင်းရှိမှုမှာ မှားသည်ဟု အောက်မေ့သော အရှင်တို့က လွတ်လိုက်သော ကပ္ပလီများကို လည်းကောင်း၊ အာဖရိက တိုက်သို့ ပြန်ပို့ရန် အချို့သော သူတို့က အသင်းကြီး တစ်သင်းဖွဲ့စည်း ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ပြုလုပ်လျှင်လည်း ကျွန်အဖြစ်၌ ဆက်လက်၍ ထားမှု ထက်ပင်ပို၍ ရက်စက်ရာ ရောက်ပြန်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ထားမှုမှာ မကောင်းဟူ၍ ဆိုရငြားသော်လည်း အမေရိကန်ပြည်၌ နေထိုင်ရသော ကျွန်ကပ္ပလီသည် အာဖရိကတိုက် အရိုင်းဘဝ၌ နေထိုင် ရသော မိမိ၏လူမျိုးများထက် အသိအလိမ္မာသာလွန်ခြင်း ရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီးသော ကပ္ပလီသည် ရှေးအခါ က မိမိ၏ ဘိုးဘွားများ နေထိုင်ခဲ့သည့် နည်းစနစ်အရ တစ်ဖန်ပြန်၍ နေထိုင်ရန်လည်းကောင်း၊ ထိုစနစ်ဟောင်းကို ခေတ်ကာလနှင့် လျော်ညီ သော နည်းစနစ်ပြောင်းလဲရန် လည်းကောင်း မဖြစ်နိုင်ခဲ့ချေ။

၁၈၆၁ ခုနှစ်၌ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်း စစ်အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ စစ်ဖြစ်ပွားခြင်း အကြောင်း ရင်းမှာ ကျွန်စနစ်ထားရှိမှု ကိစ္စပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစစ်ကြီးတွင် မြောက်ပိုင်းသားတို့က အနိုင်ရ၍ ၁၈၆၃ ခုနှစ်တွင် သမ္မတမင်း အာဗြဟံ လင်ကွန်းသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်းရှိ ကျွန်များအားလုံးကို လွတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ၎င်းစစ်ကြီးသည် ၁၈၆၅ ခုနှစ်တွင် အပြီး သတ်၍ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်မှ ပစ္စည်းရော လူပါ အမြောက်အမြား ကုန်ခန်း ပျက်စီးခဲ့ကြသည်ပြင် လူချင်းမှာလည်း ရန်ငြိုးမကျေရှိနေခဲ့ကြလေသည်။ ထို အတွင်း၌ အများကြည်ညိုသော သမ္မတမင်း လင်ကွန်းကို ချောင်း၍

သတ်လိုက်ပြန်သောအခါ သာ၍ပင် အကျိတ်အခဲမကျေ ရှိနေခဲ့ရန် အကြောင်း ဖြစ်ခဲ့ပြန်လေသည်။

ဤနေရာ၌ လောကကြီးတွင် မကောင်းမှုကြီးတစ်ခုဖြစ်သည့် ကျွန် စနစ် ကွယ်ပျောက်သွားပုံကို မှတ်သားဆင်ခြင်အပ်ပေသည်။ ထိုအခြင်း အရာသည်ကား တစ်လောကလုံး လူအချင်းချင်း ညီအစ်ကိုသားချင်းကဲ့ သို့ ချစ်ခင်အပ်သည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကြီးသို့ တစ်ထစ်ပိုမိုနီးကပ် ၍လာကြောင်း ထင်ရှားသော သက်သေ သာဓကကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်လေ သည်။ လူတို့ တိုးတက်ကောင်းမွန်ရေးအတွက် စီမံလျက်ရှိသော အခြား ကိစ္စကြီးများသည်လည်း ထိုနည်းအတူ ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်း ရှိလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်ဖွယ် ဖြစ်လေသည်။ များစွာသော သူတို့သည် ဉာဏ် အမြော်အမြင် နည်းပါးသည်ဖြစ်၍ ပြောကြသည်မှာ “သေရည်သောက် စားမှုသည် ရှေးကတည်းက ရှိခဲ့၍ နောင်ကိုလည်း အစဉ်အမြဲတည်ရှိ လိမ့်မည်။ လောင်းကစားခြင်းသည် ရှေးကတည်းက ရှိခဲ့၍ နောင်ကို လည်း အစဉ်အမြဲ ရှိလိမ့်မည်။ ပြည့်တန်ဆာမများသည်လည်း ရှေး ကတည်းက ရှိခဲ့၍ နောင်ကိုလည်း အစဉ်အမြဲ ရှိလိမ့်မည်။” စသည် ဖြင့် ပြောတတ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) ခန့်အခါက တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ကျွန်အဖြစ်သည် ရှေးကတည်းက ရှိခဲ့၍ နောင်ကိုလည်း အစဉ်အမြဲရှိလိမ့်မည်ဟု ပြောလိုက ပြောနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုစကားသည် မမှန်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ယခုအခါ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးရှိ ယဉ်ကျေးသော တိုင်းပြည်နိုင်ငံ များအားလုံးတွင် ကျွန်စနစ်ကို အမြစ်ပါနုတ်၍ ပစ်ခဲပြီး ဖြစ်ရာ မြန်မာ ပြည်၌ ကျွန်အဖြစ်ကို လက်စသိမ်းလိုက်ခြင်းမှာ ၁၉၂၆ ခုနှစ်၌ တရုတ် ပြည်နယ်စပ်တွင် ဖြစ်၏။ အိန္ဒိယပြည် နီပေါနယ်မှ မဟာရာဇာဇော် ဘွားသည်လည်း မကြာမီကပင် ထိုလေ့ထုံးစံများကို မိမိပြည်နယ်

အတွင်း၌ တစ်ခါတည်း ပပျောက်စေခဲ့သည်။ ကျွန်များရှိသေးသော တိုင်းပြည်များမှာ ယခုအခါ အလွန်နည်းပါးလှပေသည်။ ရှေးကတည်းက ရှိခဲ့ဖူး၍ နောင် အစဉ်ထာဝရ တည်နေရမည်ဟု ဆိုနိုင်သော မကောင်းမှု မျိုးဟူ၍ မရှိချေ။ အမှန်ကို ယုံကြည်သူများက ပေါင်းစည်းညီညွတ်စွာ စိတ်အားမလျော့ဘဲ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါလျှင် အမှန်သည် အမှား ကို မုချနိုင်နင်းရချေမည်။ အမေရိကန်ပြည် တောင်ပိုင်းသားတို့မှာ မိမိတို့ ကျွန်ဟောင်းများအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ကူညီမှုမရှိချေ။ သို့ရာတွင် အမျိုးသားအစိုးရနှင့် မြောက်ပိုင်းသားတို့က ကပ္ပလီများအား ပညာသင် ကြား၍မပေးခဲ့လျှင် ၎င်းတို့သည် တိုင်းပြည်၌ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လိမ့် မည်ဖြစ်ကြောင်း သိမြင်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြောက်ပိုင်းတွင် ဖွဲ့စည်း သည့်များစွာသော အသင်းတို့က တောင်ပိုင်းရှိ ကပ္ပလီများ ပညာသင် နိုင်ရန် ကျောင်းများ ဖွင့်လှစ်၍ပေး၏။ ယင်းသို့ ဖွင့်လှစ်သော ကျောင်း များအနက် တစ်ခုသော ကျောင်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ၎င်းကျောင်း၏ကပ္ပလီ ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် မိမိနှင့် မိမိအမျိုးသားများ ပညာသင် ကြားရေးအတွက် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပုံများကို ဖော်ပြရန် ဤစာအုပ်ကို စီရင်ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကပ္ပလီများအတွက် ပထမဦးဖြစ်သော ကျောင်းကို ဗာဂျီးနီးယား နယ် ဟမ်ရတန်မြို့၌ ဖွင့်လှစ်လေသည်။ ထိုအရပ်သည်ကား အမေရိ ကန်ပြည်သို့ ကပ္ပလီကျွန်များကို ရှေးဦးစွာ ဆောင်ယူခဲ့ရာ အရပ်ဖြစ် ပေသည်။ ၎င်းကျောင်းသည် ကျောင်းတကာတို့အနက် အကြီးပွားဆုံး သော ကျောင်းဖြစ်လေရာ။ ယင်းသို့ ကြီးပွားခြင်းမှာလည်း ကျောင်းအုပ် ကြီး ဂျင်နရယ် အမ်းစတြောင်း၏ စေတနာနှင့် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ပေ သဖြင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏အကြောင်းကို အနည်းငယ် ရေးသားဖော်ပြပေအံ့။

အမ်းစတြောင်းသည် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အလယ်၌ရှိသော ဟာဝေ

ယန်ကျွန်းစု၌ မွေးဖွား၏။ ၎င်း၏ ဖခင်သည် ထိုကျွန်း၌ သာသနာပြု ဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ ပညာရေးဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးအဖြစ် ၎င်းကျွန်းစု ဘုရင်၏ သူကောင်းပြုခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ ဖခင်သည် သားငယ်အား ကျပ် တည်းစွာ ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်ခဲ့ရာ အမ်းစကြောင်းကလေးသည် ငယ် ရွယ်စဉ်ကပင် အတတ်မျိုးစုံလျက် လှေကို ရွက်တိုက်ခြင်း၊ ကလေးများ ကို စာပြခြင်း၊ သတင်းစာရေးခြင်း၊ ရှုပ်ထွေးခက်ခဲသော စက်ကိရိယာ များကို ပြင်ဆင်ခြင်း၊ မိမိအတန်းထဲ၌ အမှတ်များများရခြင်း၊ ကလေး သူငယ်များအား ဖျော်ဖြေခြင်း စသည့် အတတ်ပညာတို့ကို လူချီးမွမ်း လောက်အောင်ပြုနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် မြင်းပေါ်မှကျ၍ သေဆုံး သောအခါ သားငယ်သည် အမေရိကန်ပြည်သို့သွား၍ ပညာကို ဆက် လက်သင်ကြား၏။ ကောလိပ်ကျောင်းမှ ဘီအေအောင်သဖြင့် ထွက်လာ သောအခါ၌ အမေရိကန်ပြည်တွင် တောင်ပိုင်းသားများနှင့် မြောက်ပိုင်း သားများ စစ်ကြီးဖြစ်ပွားခဲ့ရာ အမ်းစကြောင်းသည် အမေရိကန်ပြည် ကြီး၌ ကြာရှည်စွာ မနေဖူးသဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုမျှ မိမိ အမေရိကန်ပြည် သားဟူ၍ မထင်မှတ်ငြားသော်လည်း မြောက်ပိုင်းသားများဘက်သို့ ပါဝင်ပြီးလျှင် ကျွန်များလွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက်လေသည်။

အမ်းစကြောင်းသည် သတ္တိကောင်းခြင်း၊ စွန့်စားခြင်း၊ ခေါင်း ဆောင်ကောင်းခြင်း၊ ငယ်သားများအား ဂရုစိုက်တတ်ခြင်းစသော အရည် အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မကြာမီ ရာထူးတိုးတက်ခဲ့လေသည်။ အမ်းစကြောင်းသည် ကပ္ပလီလူမျိုးများကို အလွန်အရေးယူတတ်သည် ဖြစ်၍ ၁၈၆၃ ခုနှစ်တွင် ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်ပြီးသော ကပ္ပလီတပ်၌ စစ်ဗိုလ်အဖြစ်နှင့် ခန့်ထားခြင်း ခံရလေသည်။ ၎င်းစစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ် ကြီးမှူးလျက် စစ်ကြီးအတွင်း ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တိုက်ခိုက်လာခဲ့ရာ လွန်စွာ

နာမည်ကောင်းသည်ဖြစ်၍ စစ်ပြီးသည့်အခါတွင် ဘရစ်ဂိတ်ဒီယာဂျင် နရယ်ခေါ် ဗိုလ်မှူးချုပ်အဖြစ် ချီးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

စစ်တပ်၌ အမှုထမ်းလျက်ရှိစဉ်ကပင် လွတ်လပ်ပြီးသော ကပ္ပလီ တို့၏ အခြေအနေတိုးတက်စေရန် မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် အကြောင်းများကို စဉ်းစားစိတ်ကူးတတ်သည်။ ၎င်းတို့မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀ မျှပင် ကျွန်ဘဝတွင် နေခဲ့ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့ကိုယ် ကို မိမိတို့ ဂရုမစိုက်တတ်အောင် ရှိနေခဲ့၏။ ၎င်းတို့သည် သင်ကြား၍ တတ်လွယ်ခြင်း၊ ဘာသာတရား၌ ကိုင်းရှိုင်းခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်တတ်ခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ ရန်မလိုခြင်း၊ ရွှင်သော သဘောရှိခြင်း စသည့် အရည်အချင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံကြောင်းကိုသိ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့၌ စိတ်အားမထက်သန်မှု၊ ထိုင်းမှိုင်းမှု၊ ထွင်၍ပြုတတ်သော ဉာဏ်မရှိမှု၊ ကိုယ်အစွမ်းကို အားမကိုးတတ်မှု အစရှိသည့် ချို့ယွင်းချက်များရှိ၏။ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀ တိုင်တိုင် ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် အတင်းအကျပ် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ၎င်းတို့သည် အလုပ်လုပ်ရခြင်းသည်ကား လောက၏ မကောင်းဆိုးဝါးကြီး တစ်ခုပင်ဟု ထင်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့သည် လွတ်မြောက်မှုကို ရရှိသောအခါ အလုပ်မလုပ်ဘဲ စားသောက်နေထိုင် ကြရလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြ၏။ ယင်းသို့ နေနိုင်ရန်မှာ ၎င်းတို့က အခြားသူများကို ဖမ်းဆီး၍ မိမိတို့အတွက် ကျွန်ခံစေနိုင်မှသာလျှင် ဖြစ်နိုင်ရန်ရှိ၏။ ၎င်းတို့၏ သခင်ဟောင်းများဖြစ်သော မျက်နှာဖြူလူများသည် ကျွန်များ ရှိသောကြောင့်သာလျှင် ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေနိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ များစွာသော ကပ္ပလီတို့မှာမူ စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သော ဉာဏ်မရှိကြချေ။

အမ်းစကြောင်းသည် ဟာဝေယန်ကျွန်း၌ မိမိဖခင် လက်အောက်တွင် ဖွင့်ထားသော လက်မှုပညာကျောင်းကို သတိရသဖြင့် ကပ္ပလီတို့မှာလည်း

ထိုကဲ့သို့သော ပညာမျိုးကို သင်ပေးရန်လိုအပ်ကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ၁၈၆၈ ခုနှစ်၌ ဟမ်တန်မြို့တွင် ကပ္ပလီများအတွက် ကျောင်း သစ်တစ်ခု ဖွင့်လှစ်ခဲ့သဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးရာထူးကို ပေးအပ်သော အခါ အမ်းစကြောင်းသည် ထိုအလုပ်ကို လက်ခံခဲ့လေ၏။ ယင်းသို့ လက်ခံပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်ပတ်လုံး မည်သည့်လူမျိုးအတွက် ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်အချိန်အခါ၌ဖြစ်စေ၊ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ဖြစ်စေ လုပ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်း၍ ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်တွင် အမြဲတွင်ရစ်လောက်အောင် ရှိပေသော အလုပ်ကြီးကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ အမ်း စကြောင်းသည် မြေယာကွက်နှင့် အဆောက်အဦအတွက် မြောက်ပိုင်းရှိ မိတ်ဆွေများထံမှ ကြေးငွေများရအောင် အလှူခံ၍ ကျောင်းဖွင့်သော အခါ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်၊ ဆရာမတစ်ယောက်နှင့် ကျောင်းသား ၁၅ ယောက်မျှသာလျှင် လာရောက်နေထိုင် သင်ကြားကြလေသည်။

အမ်းစကြောင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။
 ပထမ၌ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းသည် ဖရီမင်ဗျူရီခေါ် အစိုးရ ဌာန၌ မိမိလုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော အလုပ်ကို မစွန့်လွှတ်ဘဲ ကျောင်းသစ် အလုပ်ကို အပိုလုပ်ရန် အကြံဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မကြာမီအတွင်း၌ ကျောင်းလုပ်ငန်းသည် အရေးကြီးလာသဖြင့် ဂရုစိုက်ရန်လိုသည်ထက် လိုလာသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဂျင်နရယ်အမ်းစကြောင်းသည် အစိုးရ အလုပ်မှ နုတ်ထွက်၍ ပညာသင်ပေးရေး တစ်ခုတည်းသာလျှင် လုံးဝ ဝါယမ စိုက်ထုတ်ပြီးလျှင် မြောက်ပိုင်းရှိ မိတ်ဆွေများ၏ ကူညီထောက် ပံ့မှုဖြင့် နေရာကွက်များ၊ အဆောက်အဦများ ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင် ရွက်ခဲ့လျက် 'အားလုံးအစမ်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း မျှော်လင့်ရန်များ စွာရှိသည်' ဟု ပြော၍ ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း စတင် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင် ခဲ့လေသည်။

၎င်းကျောင်းကို တည်ဆောက်ခြင်း၌ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ‘သင့်တော်သော ကပ္ပလီလူငယ်များကို ရွေးချယ်၍ ၎င်းတို့က မိမိတို့ အမျိုးသားများအား မြေများ၊ အိမ်များရရှိအောင် နမူနာပြု၍ သင်ကြားပြီးလျှင် ခေါင်းဆောင် ပြုလုပ်နိုင်အောင် ပဲ့ပြင်သွန်သင်၍ပေးရန် လည်းကောင်း၊ ဒေါ်လာဒဂံး တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မထောက်ပံ့ရဘဲ ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင်ရရှိအောင် ရှာကြံလုပ်ကိုင်တတ်စေရန် လည်းကောင်း၊ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကိုင်ရခြင်းကို ရှက်ကြောက်ဖွယ်ဟူ၍ မထင်မှတ်ကြစေရန် လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်ကို အသုံးမပြုသဖြင့် ပင်ပန်းစွာလုပ်ရသော အလုပ်များကို ကျင်လည်လွယ်ကူစွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ကြစေရန် လည်းကောင်း၊ ဤနည်းအားဖြင့် မိမိတို့ ဝမ်းစာကို ရှာကြံစားသောက်တတ်ရုံမျှမက အကျင့်စာရိတ္တ တိုးတက်ကောင်းမွန်စေရန် လည်းကောင်း၊ ရည်ရွယ်လျက် လက်မှုပညာနှင့်ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကို စတင် တီထွင်ရန် ဖြစ်ကြောင်း’ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုဖူးလေသည်။

ဆယ်နှစ်အတွင်း၌ ၎င်းကျောင်းတွင် တပည့်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်နှင့် ဆရာ ၂၄ ယောက်မျှရှိခဲ့ရာ အဆောက်အဦသစ်များကိုလည်း တိုးတက်ခဲ့ထွင် ဆောက်လုပ်ခဲ့လေသည်။ ကျောင်းသစ်ကြီး တစ်ဆောင်မှာ တပည့်တစ်စုတို့က မြောက်ပိုင်းအရပ်သို့ လှည့်လည်သွားလာ၍ ပညာသင်ရင်း တီးမှုတ်ဆိုကပြသကြမှုဖြင့် ရရှိသော ငွေနှင့် ဆောက်လုပ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် အလုပ်သစ်၊ အကိုင်သစ်များကိုလည်း တိုးတက်ခဲ့ထွင် သင်ကြားခဲ့ရာ စစ်ရေးပြခြင်းစသော စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အတတ်များကိုလည်း အချိန်မှန်မှန် သင်ကြားခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းကျောင်းကြီးသည် ဂျင်နရယ်အမ်းစကြောင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း လုံးဝပြည့်စုံခဲ့၍ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း တစ်ပိုင်းတစ်စ ထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း ကွယ်လွန်သည့်အခါ၌ ၎င်းကျောင်းကြီးကို ဒေါက်တာ ပရစ်ဆလ် အမည်ရှိ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဆက်လက်စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့လေရာ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာလည်း ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း၏ အလုပ်ကို ဆက်ခံလုပ်ကိုင်နိုင်သော အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံခဲ့သည်ဖြစ်၍ ၂၄ နှစ်တိုင်တိုင် ကောင်းမွန်ထမြောက်စွာ ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းကျောင်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တိုးတက်ခြင်းရှိခဲ့၍ ၁၉၁၇ ခုနှစ်၌ ဒေါက်တာ ပရစ်ဆလ် ကွယ်လွန်သောအခါတွင် ကျောင်းသားအရေအတွက်မှာ ၉၃၄ ယောက်မျှ ရှိခဲ့လေသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများနှင့် ဒုက္ခိတများအား ကူညီစောင့်မသော အလေ့အကျင့်ကို အားပေးခဲ့ပြီးလျှင် ကျောင်း၌သင်ကြားခဲ့ရသော ပညာများကို အနီးအပါးရှိ မြို့ရွာများသို့ ပျံ့နှံ့စေအောင်လည်း တိုးတက်ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကျောင်းဆရာများအတွက် နွေဥတုကျောင်းများ၊ ဓမ္မဆရာ အစည်းအဝေးများ၊ ပြောင်းရွှေ့နိုင်သော စာကြည့်တိုက်များ၊ လယ်ယာလုပ်ကိုင်သူချင်း အသင်းဖွဲ့စည်းမှုနှင့် အစည်းအဝေးများ၊ ကျန်းမာရေး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ နေထိုင်ရေးဆိုင်ရာ စာတမ်းများ၊ ကျောင်းမဂ္ဂဇင်းမှစ၍ များစွာသော အခြားကိစ္စတို့ကိုလည်း ၎င်းကျောင်းကြီး၌ အစဉ်အမြဲ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေသည်။ အိန္ဒိယပြည် မိုင်စိုးနယ်၊ ဘုံဘိုင်နယ်၊ မဒရပ်နယ်များကအစ အာဖရိကတိုက်၊ ဗရေဇီပြည်၊ မက္ကစီကိုပြည်၊ တရုတ်ပြည်စသည့် ရပ်နီးရပ်ဝေးရှိ ပြည်နယ်အသီးသီးတို့မှ ၎င်းကျောင်းကြီးသို့ လာရောက် လည်ပတ် ကြည့်ရှုကြပြီးလျှင် ထိုကျောင်းကြီး၌ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပုံ စနစ်နည်းနာများကို မေးမြန်း စုံစမ်းကြလေသည်။ တမန်တော် ရှင်ပေါလုစာများ ရေးသားပေးပို့ရာဖြစ်သော သက်သာလောနိတ်မြို့၌ပင် ဟမ်တန်ကျောင်းကြီး၏ နာမူနာအတိုင်း ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဟမ်တန်ကျောင်းကြီးမှသည် ကမ္ဘာမြေ၏အစွန်းသို့တိုင် လမ်းကြီးတစ်သွယ် ဖောက်လုပ်ပြီးပြီဟူ၍ ဆိုနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။

၎င်းကျောင်းမှ ပညာသင်ကြားသူများအနက်၊ အကျော်စောဆုံးသော ကပ္ပလီမှာ ဘူကာတီဝါရှင်တန်ပင် ဖြစ်၏။ ဘူကာတီဝါရှင်တန်သည် ၎င်းကိုယ်တိုင် ထိုတိုင်းပြည်၏ အခြားသော နယ်ပယ်တစ်ခု၌ အခြားကျောင်းတစ်ကျောင်းကို တည်ထောင်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မဆို အကျပ်အတည်းနှင့် တွေ့ကြုံ၍ ၎င်းအကျပ်အတည်းမှ လွတ်မြောက်ရန် လည်းကောင်း၊ တစ်သက်တာအတွင်း ကြံစည်လုပ်ကိုင်သော လုပ်ငန်းကြီးတို့၌ ထမြောက်အောင်မြင်ရန် လည်းကောင်း၊ စိတ်အားတက်ကြွစေလောက်အောင် ရှိခဲ့ပေ၏။ ဤနေရာက အစပြု၍ ဘူကာတီဝါရှင်တန်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်းကောင်း ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ရေးသားခဲ့သော ‘ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း’ ခေါ် စာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်တတ်သူတိုင်း ၎င်းစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုဆင်ခြင်အပ်လှပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ကျေးလက်တောရွာများ၌ ထိုကဲ့သို့သော စနစ်ဖြင့် သင်ကြားပေးရန် လိုလျက်နေပေသည်။

တူတာ၊ ထို၊ ဝါရှင်ထန် ကိုယ်ထိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အခန်း [၁]

ကျွန်အဖြစ်၌ ရှိနေခြင်း

ကျွန်ုပ်မှာ အမေရိကန်ပြည် ဗာဂျီးနီးယားနယ်အတွင်းယာခင်းတစ်ခု၌ ကျွန်အဖြစ်နှင့် မွေးဖွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်မွေးဖွားရာ ဇာတိနှင့် သက္ကရာဇ်ကိုမူ တပ်အပ်သေချာစွာ မပြောနိုင်သော်လည်း ၁၈၅၈-ခု၊ သို့မဟုတ် ၁၈၅၉ - ခုနှစ်တွင် ဖြစ်တန်ရာသည်။

မည်သည့်လ၊ မည်သည့်နေ့၊ မည်သည့်အချိန်၌ မွေးဖွားခဲ့သည် ကိုလည်း ကျွန်ုပ်မသိချေ။ ကျွန်ုပ်ရှေးဦးစွာ မှတ်မိရသမျှမှာ ယာခင်းနှင့် ကျွန်များနေထိုင်ရာ တဲကလေးများကိုသာ မှတ်မိပါသည်။ ၎င်းတဲကလေး များမှာ ယာခင်းအတွင်း အလွန်ကျဉ်းမြောင်း သေးနပ်စွာ ဆောက်လုပ် ထားပါသည်။ လူမှန်းသိသည့်အရွယ်မှစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်တရာ ညစ်ပေကြည့်ဖွယ် မကောင်းသော အနေအထိုင်ဖြင့်သာလျှင် နေထိုင်ခဲ့ ရပါသည်။ ယင်းသို့ ရှိနေခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ သခင်များသည် အခြားသော သခင်များထက်ထူး၍ ရက်စက်လှသောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ စင်စစ်မှာ အခြားသခင်များထက်ပင် ညာတာသော စိတ်ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ

သစ်များကို အလုံးလိုက်ဆောက်၍ အလျား ၁၆ ပေ၊ အနံ ၁၄ ပေရှိသော တဲအိမ်ငယ်ကလေး၌ မွေးဖွား၍ ၎င်းတဲအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်နှင့် အစ်ကို တစ်ယောက်၊ နှမတစ်ယောက်၊ မိခင်တို့ပါ နေထိုင်ကြရသည်။ ၎င်းနောက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် မြောက်ပိုင်းသားတို့ စစ်ဖြစ်ကြသော အခါမှ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကျွန်ုပ်တို့မှ လွတ်မြောက်ကြရပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဘိုးဘေးအစဉ်အဆက်ကို အလျှင်းမသိပါ။ မိခင်ဘက်မှ အနွယ်အဆက်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့ကို အာဖရိကတိုက်မှ အမေရိကန် ပြည်သို့ ဆောင်ယူလာသည့်အခါ လမ်းခရီး၌ ဆင်းရဲဒုက္ခခံကြရပုံများ ကို ကျွန်ုပ်အချင်းချင်း တီးတိုးစကား ပြောကြားကြသည်များကိုမူ ကြား ရဖူးပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အနွယ်အဆက်အကြောင်းများကို ထောက်လှမ်း စုံစမ်းပါသော်လည်း မိခင်မှ တစ်ပါး အခြားသူများ၏ အကြောင်းကို မသိရပါ။ မိခင်၌ ဖအေတူ အမေကွဲ မောင်တစ်ယောက်နှင့် ညီမတစ် ယောက်ရှိကြောင်းကို ကြားရဖူးပါ၏။ ကျွန်ုပ်အရောင်းအဝယ်ပြုကြသည့် ခေတ်အခါက ကျွန်ုပ်တို့၏ အဆက်အနွယ် ဆွေမျိုးဉာတိ စသည်တို့ကို အရေးယူကြသည်မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူက ဝယ်ယူ၍ ထိုသူသည် မိခင်၏သခင် ကျွန်ုပ်၏ သခင်လည်းဖြစ် ခဲ့၏။ မိခင်ကို ဝယ်ယူစဉ်အခါ မြင်းတစ်ကောင်၊ နွားတစ်ကောင် စသည်ကို ဝယ်ယူဘိသကဲ့သို့ မည်သူကမျှ အရေးတယူပြုခြင်း မရှိပါ။ ဖခင်၏ အကြောင်းကိုမူ မိခင်အကြောင်းလောက် ကျွန်ုပ်မသိပါ။ သူ၏ အမည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်မသိပါ။ ကျွန်ုပ်ဖခင်မှာ အနီးအနား၌ရှိသော ယာခင်းတစ်ခု၌နေသည့် မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောသံကြားဖူးပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် မည်သူပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ် အား အရေးယူကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ စောင့်မကြည့်ရှု ကြောင်း မကြားရဖူးပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို အပြစ်တင်ဖွယ်

ရာ မရှိပါ။ ယင်းသို့ ရှိနေခြင်းမှာ ထိုအချိန်အခါက ထုံးစံတစ်ခုမျှပင် ဖြစ်သည်။

ထိုတဲကလေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရန်အတွက်သာလျှင် မဟုတ်၊ ယာခင်းအတွက် မီးဖိုအဖြစ်နှင့်လည်း အသုံးပြုကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ယာခင်းအတွက် ထမင်းချက် မိန်းမဖြစ်၏။ ထိုတဲ၌ မှန်ပြ တင်းမရှိ။ အလင်းနှင့် လေဝင်နိုင်ရန် နံရံ၌ အပေါက်များသာလျှင် ရှိ သည်။ ၎င်းအပေါက်မှ ဆောင်းဥတုရာသီတွင် ဝင်လာသော လေသည် လည်း အဆီးအတားမရ အေးမြလှသည်။ ၎င်းတဲ၌ တံခါးတစ်ခုမျှသာ ရှိသော်လည်း ပတ္တာတို့မှာ ခနော်ခနဲရှိ၍ တံခါးမှာလည်း အလွန်သေး၍ ကွဲအက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် မြင်၍ပင် မကောင်းပါ။ ထို့ပြင် တဲငယ်၏ တစ်ခုသောထောင့်၌ အပေါက်ငယ်တစ်ခုလည်း ရှိသေးရာ၊ ၎င်းမှာ 'ကြောင်ထွက်ပေါက်' ဟူ၍ ခေါ်လေသည်။ ၎င်းအပေါက်သည် အလျား ၈ လက်မ၊ အနံ ၇ လက်မခန့်ရှိ၍ လေးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ရာ ၎င်းမှာ ညအခါ၌ ကြောင်အတွက် ထွက်ရန်-ဝင်ရန်လမ်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏တဲ၌ကား ထိုအပေါက်ထားရန် မလိုပါ။ အကြောင်းဆိုသော် ကွဲအက်ပျက်စီးနေသဖြင့် ကြောင်အလွယ်တကူ ထွက်ဝင်နိုင်သော အခြား အပေါက်များလည်း ၄ - ၅ - ၆ ပေါက်ထက်မနည်း ရှိပါသည်။ ၎င်းတဲ အတွင်း ပျဉ်ခင်းခြင်းမရှိ မြေကြီးကိုပင် ကြမ်းသဖွယ် အသုံးပြုရပါသည်။ တဲ၏ အလယ်မြေကြီးပေါ်၌ကား တွင်းကြီးတစ်ခုတူး၍ ဆောင်းဥတု အတွက် ကန်စွန်းဥများ သိုလှောင်ထားပြီးလျှင် အပေါ်မှ ပျဉ်ပြားနှင့် ဖုံးအုပ်၍ ထားလေသည်။ ၎င်းတွင်း၏ အကြောင်းကိုကား၊ ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ အကြောင်းဆိုသော် ကန်စွန်းဥများ သွင်းသော အခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ထုတ်ယူသောအခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်သည် ကန်စွန်းဥ တစ်ဥနှစ်ဥကို သိုဝှက်၍ မီးဖုတ်ပြီးလျှင် မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ရဖူး

ပါသည်။ ၎င်းယာခင်းအတွင်း မီးဖိုဟူ၍ မရှိ၊ ကျွန်များအတွက်လည်း ကောင်း၊ မျက်နှာဖြူများအတွက် လည်းကောင်း၊ စားစရာများကို မီးဖိုပေါ်တွင် အိုးများနှင့် ချက်ပြုတ်ရလေသည်။ ၎င်းတဲသည် ဆောင်းဥတုရာသီတွင် လုံခြုံစွာ မရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ချမ်းအေးစေလှသည် ဖြစ်ရာ၊ နွေအခါ၌မူကား မီးမှအငွေ့တို့မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြင်းလှ၏။

ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ထိုတဲကလေးအတွင်း၌ ကျွန်ုပ် နေထိုင်ခဲ့ရပုံမှာ ရာထောင်မကသော အခြားကျွန်များ နေထိုင်ရပုံနှင့် မခြားနားလှပါ။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် နေ့အခါ၌ မိမိ၏ သားသမီးများကို ဆုံးမသွန်သင်ရန် အချိန်မရှိပါ။ နံနက်စောစော အလုပ်မဝင်မီအချိန် အနည်းငယ်မျှနှင့် အလုပ်ပြီးစီးသဖြင့် ညတိုင်ရောက်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်အား ဆုံးမသွန်သင်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။ တစ်ည၌ ကျွန်ုပ်၏ မိခင် ကြက်တစ်ကောင်ကိုချက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမအားလုံးကို နှိုး၍ ကျွေးသည်ကို မှတ်မိပါ၏။ ၎င်းကြက်ကို ဘယ်နည်းနှင့် ဘယ်က ရရှိခဲ့သည်ကိုကား ကျွန်ုပ်မသိပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ သခင်၏ခြံမှ တိတ်တဆိတ် ယူခဲ့ဟန် လက္ခဏာရှိသည်။ အချို့သော သူများက ဤပြုခြင်းကို ခိုးဝှက်သည်ဟူ၍ ခေါ်ကြပေလိမ့်မည်။ ထိုအရာ ယခုအခါ၌ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကပင် ခိုးဝှက်မှုဖြစ်သည်ဟူ၍ပင် ကဲ့ရဲ့ရပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုအချိန်အခါက ဤသို့ပြုရခြင်းအကြောင်းကို ထောက်ချင့်ခဲ့သည်ရှိသော် ကျွန်ုပ်၏ မိခင် ခိုးဝှက်သည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ် မယုံကြည်နိုင်ပါ။ ထိုသို့ပြုရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်အပြစ်မဟုတ် ကျွန်ဘဝတည်းဟူသော အဖြစ်မျိုးရှိနေမှုကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်ရသော အမှုဟု ဆိုအပ်ပေသည်။

ကျွန်များအားလုံး လွတ်လိုက်ပြီဟူသော အစိုးရအမိန့်ပြန်တမ်း ထုတ်၍ ကြေညာသည်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာနေရာဟူ၍ အခြေတကျ အိပ်ဖူးသည် မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်မှာ

မြေကြီးပေါ်တွင် အဝတ်စုတ်များကိုခင်း၍သာလျှင် အိပ်ရာဟူသော အမှတ်နှင့် အိပ်ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ ကလေးတို့ဘာဝ မည်သို့မြူးထူးကစား ခဲ့သည် အကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြောပြရန် မကြာသေးမီက ကျွန်ုပ် အား မေးမြန်းကြပါသည်။ ထိုသို့ မေးမြန်းသောအခါမှ ကျွန်ုပ်၏ တစ် သက်တာတွင် ကစားမြူးထူး၍ နေရသောအချိန် အပိုင်းအခြားဟူ၍ မရှိခဲ့ကြောင်း သတိရမိပါသည်။ မှတ်မိလောက်သော အရွယ်မှစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အလုပ်တစ်မျိုးမျိုးကို လုပ်ကိုင်ခြင်းအားဖြင့် သာလျှင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သူငယ်ဘာဝ မြူးထူးကစား ရန် အခွင့်ရခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ယခုထက်ပင် အသုံးဝင်သော သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ထင်မိပါသည်။ ကျွန်ုပ်အဖြစ်၌ နေရစဉ် အခါ ကျွန်ုပ်မှာ ခိုင်းစေလောက်အောင် အရွယ်မရောက်သေးသော်လည်း ဝင်းခြံများကို ရှင်းလင်းရခြင်း၊ လယ်ပြင်ရှိ အလုပ်သမားများထံ ရေပို့ ရခြင်း၊ စက်ရုံသို့ ပြောင်းများကြိတ်ရန် ပို့ရခြင်း အစရှိသော အလုပ်များ ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါသည်။ စက်ရုံသည် ယာခင်းနှင့် သုံးမိုင်ခန့် ဝေးသော ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအလုပ်ကိုသွားရန် ကြောက်ရွံ့ပါသည်။ လေးလံ သော ပြောင်းအိတ်ကြီးကို မြင်းပေါ်၌ ခွ၍ တင်ပြီးလျှင် ဆောင်ယူသွား ရသည် ဖြစ်ရာ လမ်းခရီး၌ အိတ်သည် တစ်ဖက်သို့ လျှောကျပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည်လည်း အိတ်နှင့်အတူ ကျသွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ပြောင်းအိတ်ကို မြင်းပေါ်သို့ တစ်ဖန် ပြန်၍ တင်လောက်အောင် ခွန် အားမရှိသည် ဖြစ်၍ ခရီးသွားများ ပေါ်လာသည့်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်း ၍ နေရသည်ဖြစ်ရာ တစ်ခါတစ်ရံ နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်၍ နေခဲ့ရ သည်။ ဤသို့စောင့်ဆိုင်းနေရသည့်အခါများ ကျွန်ုပ်မှာ ငို၍သာလျှင် နေခဲ့ရသည်။ စောင့်နေရသည့်အတွက် စက်ရုံသို့ နောက်ကျမှ ရောက်

သဖြင့် ဂျပန်များကို ကြိတ်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာသောအခါ ညဉ့်နက်လှပြီ။ လမ်းသည် အလွန်လူပြတ်သည့်ပြင်၊ တောနက်ကြီးများကို ဖြတ်၍ သွားရသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်ပင် ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည်။ ၎င်းတောများတွင် စစ်တပ်မှ ထွက်ပြေးသော စစ်သားများနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိရာ ၎င်းတို့မှာ ကပ္ပလီ လူကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တည်းတွေ့သောအခါ နားရွက်များကို ဖြတ်တတ်ကြောင်း ပြောသံကြားဖူးပါသည်။ ထို့ပြင် အိမ်သို့ မိုးချုပ်သောအခါမှ ရောက်ပြန်လျှင်လည်း ကြိမ်းမောင်းမှု ဖြစ်စေ၊ ကြိမ်ဒဏ်ဖြစ်စေ ခံရတတ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အဖြစ်၌ရှိစဉ် ကျောင်းနေရသည် မရှိခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် သခင်မကလေးများ၏ စာအုပ်ကိုပွေ၍ ၎င်းတို့အားလိုက်ပို့ ရသဖြင့် ကျောင်းဝင်းပေါက်သို့ကား မကြာမကြာ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ယောက်ျားကလေးနှင့် မိန်းကလေးများ ကျောင်းအခန်းအတွင်း စာကျက်၍နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲ၌ အလွန်နှစ်သက်သဖြင့် သူတို့ကဲ့သို့ စာများလေ့ကျက်၍ နေခြင်းသည်ကား ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်သည်နှင့်အလား တူလေသည်ဟုပင် အောက်မေ့မိပါသည်။

ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သူအိမ်သား အားလုံးပင် စားပွဲ၌ အတူတကွ ထိုင်၍ ဘုရားသခင်၏ ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို ချီးကျူး၍ ယဉ်ကျေးသောသူများကဲ့သို့ ထမင်းစားသောက်ရဖူးသည်ဟု တစ်ကြိမ်မျှ မရှိခဲ့ပါ။ ဗာဂျီးနီးယားနယ် ယာခင်းများ၌ ကလေးများမှာ တိရစ္ဆာန်များ၏အလား စားသောက်ကြရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သားများအနက် အချို့က အိုးမှာနှိုက်၍ လည်းကောင်း၊ အချို့က ဒူးပေါ်တွင် ပန်းကန်ပြားတင်၍ လည်းကောင်း စားသောက်ကြရသည်။ အတန်ငယ် ကြီးပြင်းသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ထမင်းစားချိန်၌ ‘အိမ်ကြီး’ သို့ သွားပြီးလျှင် ထမင်းပွဲမှ ယင်ကောင်များကို ယပ်ဖြင့် ခတ်၍ခြောက်

ရသည်။ ထမင်းစားကြသောအခါ၌ မျက်နှာဖြူလူမျိုးများသည် ကျွန်များ လွတ်လပ်ရေးအကြောင်းနှင့် စစ်တိုက်ခြင်း အကြောင်းများ အစဉ်မပြတ် ပြောဆိုနေကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်နားရည်ဝခဲ့၏။ တစ်နေ့သ၌ သခင်မကလေး နှစ်ယောက်နှင့် ဧည့်သည်မိန်းမ အချို့တို့သည် အိမ်အတွင်း ကိတ်မုန့်များ စားနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအခါ၌ ၎င်းကိတ်မုန့်များသည် ကျွန်ုပ်မြင်ဖူးသော အရာများအနက် စားချင်စဖွယ် အကောင်းဆုံးသော အရာများဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်မိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လွတ်လပ်ခွင့်ကို ရရှိခဲ့ပါလျှင် ၎င်းတို့နည်းတူ ကိတ်မုန့်များကို အားရပါးရ ဝမ်းဝအောင် စားမည်ဟု စိတ်ပြဋ္ဌာန်းမိပါသည်။

စစ်သည် ရက်လတာရှည်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ မျက်နှာဖြူလူမျိုးများသည် မိမိတို့အတွက် စားရေရိက္ခာရရန် ခဲယဉ်းကြသည်။ ထိုအခါမူ မျက်နှာဖြူ များမှာ ကျွန်ုပ်ဖြစ်သော ကပ္ပလီများထက်ပင် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြသည်။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ကျွန်များသည် ပြောင်းဆန်နှင့်လုပ်သော ပေါင်မုန့် ဝက်သားကို စားကြရလျှင် ကျေနပ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ကော်ဖီ လက်ဖက် ခြောက် သကြားမှစ၍ မျက်နှာဖြူများသုံးခဲ့သော အခြားဝတ္ထု ပစ္စည်းများ မှာ ထိုနယ်အတွင်း၌ မရှိသည့်ပြင် ဆောင်ယူလာရန်လည်း အလွန်ခဲယဉ်း လေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား မျက်နှာဖြူများ အတိဒုက္ခရောက်ကြ သည်။ ပြောင်းဆန်ကို ကျွမ်းအောင်လှော်၍ ကော်ဖီအစား အသုံးပြုပြီး လျှင် တင်လဲများကို သကြားအဖြစ်နှင့် အသုံးပြုကြရသည်။ မကြာမကြာ ချိုသော အရာမပါဘဲလျက် လက်ဖက်ရည်ကော်ဖီများကို သောက်ကြရ သည်။

ကျွန်ုပ်စီးရသည့် ပထမ ဖိနပ်များမှာ သစ်သားဖိနပ်များဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့မှာ အပေါ်ယံ၌ ကြမ်းတမ်းသော သားရေဖြင့် ချုပ်ထား၍ အောက် ၌မူ တစ်လက်မခန့်ထူသော သစ်သားများကို ခံထားလေသည်။ လမ်း

လျှောက်သောအခါ၌ ဆူညံသောအသံကို ဖြစ်စေလျက် နင်းသော်လည်း ပြောင်းအိခြင်းမရှိသဖြင့် ခြေကို နာစေသည်။ ၎င်းဖိနပ်ကို စီး၍ လမ်းလျှောက်ရသည့်အခါ ကိုးရီးကားရားနေသဖြင့် ကြည့်၍မကောင်း ချေ။

သို့ရာတွင် ကျွန်အဖြစ်၌ ရှိစဉ်က အခဲယဉ်းဆုံး ကျွန်ုပ်တွေ့ရ သည်မှာ ပိုက်ဆံလျှော်ဖြင့် ရက်ထားသော ရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗာဂျီးနီးယားနယ်တွင် ကျွန်ုပ်နေခဲ့သော အပိုင်း၌ ပိုက်ဆံ လျှော်ကို ကျွန်များအတွက် အထည်အဝတ်ရက်ရန် အလေ့ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အထည်အတွက် ရက်လုပ်သော ပိုက်ဆံလျှော်မှာ အပေါဆုံး အကြမ်းဆုံး လျှော်ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံလျှော်ဖြင့် ရက်သော ရှပ်အင်္ကျီ သစ်ကို ပထမအကြိမ် ဝတ်ဆင်ရခြင်းကဲ့သို့ အခဲရခက်သော ဝေဒနာ မျိုး ကျွန်ုပ်စဉ်းစား၍ မရပါ။ ၎င်းအဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ရခြင်းမှာ သစ် အယ်ဆူးများ သို့မဟုတ် တွယ်အပ်များ စိုက်၍ထားသော အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ရဘိသကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ရသဖြင့် ခံစားရသော ဒုက္ခဝေဒနာကို ကျွန်ုပ်သည် ယခုတိုင်ကောင်းစွာ မှတ်မိနိုင် သေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုရှပ်အင်္ကျီမှတစ်ပါး အခြားအဝတ်ကို ရွေးချယ် ရန် မရှိသဖြင့် ထိုအဝတ်ကိုပင် ဝတ်ရသည်။ အဝတ်မဝတ်ဘဲ နေနိုင် ခွင့်ရခဲ့ပါမူ အလျှင်းမဝတ်ဘဲ ကျောပြောင်အတိုင်း နေခဲ့မည်မှန်၏။ ထိုသို့လည်း မနေရချေ။ ပိုက်ဆံလျှော်ဖြင့် ရက်လုပ်သော ရှပ်အင်္ကျီ အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်ုပ်ထက် အသက်အနည်းငယ်ကြီးသော ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုသည် ကျွန်တစ်ယောက်က အခြား ကျွန်တစ်ယောက် အတွက် အရက်ရောဆုံးသော အပြုအမူတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်အတွက် ပြုခဲ့ ဖူးလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ကျီအသစ်ကို ဝတ်ရသဖြင့် နာကျင်သည့် အကြောင်းကို ၎င်းအစ်ကို သိရှိသောအခါ ၎င်းအစ်ကိုသည် အင်္ကျီသစ်

ကို ကျင့်သားရသည်တိုင်အောင် ဝတ်၍ ပေးလေသည်။ လူပျိုပေါက် အရွယ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ၎င်းအင်္ကျီမှတစ်ပါး အခြားအဝတ်ဟူ၍ မရရှိခဲ့ချေ။

အထက်၌ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်ကို ထောက်ချင့်၍ ကပ္ပလီများကို ကျွန်ုပ်အဖြစ်မှမလွတ်စေရန် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော တောင်ပိုင်း မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတို့အား ကျွန်ုပ်တို့ ကပ္ပလီအားလုံးက စိတ်နာမုန်းထားသော သဘောရှိကြလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်ဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အရပ်၌ရှိသော ကပ္ပလီများသည် လည်းကောင်း၊ တောင်ပိုင်းရှိ အခြားယာခင်းများ၌ ညည်းပန်းနှိပ်စက်ခံနေရသော ကပ္ပလီများသည် လည်းကောင်း ထိုသို့သော သဘောမရှိကြပါ။ စစ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ သခင်၏ သားတစ်ယောက်ကျဆုံး၍ နှစ်ယောက်မှာ အနာတရ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျွန်များသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားရသောအခါ အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြသည်ကို ယခုတိုင် မှတ်မိပါသေးသည်။ ယင်း သို့ ဝမ်းနည်းကြခြင်းမှာ ပရိယာယ်မဟုတ် အကယ်စင်စစ် ဖြစ်ပါသည်။ အချို့သော ကျွန်များမှာ ထိုကျဆုံးသူကို ထိန်းဖူး၍ အချို့မှာ အတူကစား ခဲ့ကြဖူးသည်။ သခင်က လည်းကောင်း၊ အလုပ်သူကြီးက လည်းကောင်း ကျွန်များကို ရိုက်နှက်သောအခါ ထိုသူငယ်ကဝင်၍ တောင်းပန်ဖူးလေ သည်။ ဒဏ်ရာရသော သားနှစ်ယောက်ကို အိမ်သို့ ဆောင်ယူခဲ့သော အခါ ကျွန်တို့သည် ဝမ်းနည်းသည့် လက္ခဏာ အနည်းနည်းအားဖြင့် ပြကြသည်။ ဒဏ်ရာရသော သူများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု၌ သူတို့ သည် အမျိုးအဆွေကဲ့သို့ပင် စိတ်ထားကြသည်။ အချို့သော ကျွန်များ က လူနာအနီး၌ တစ်ညလုံးထိုင်၍ စောင့်နိုင်သောအခွင့်ကို ရရှိရန်ကိုပင် တောင်းဆိုကြသည်။ သူတစ်ပါးတို့၏ ကျေးကျွန်အဖြစ်နှင့် နေရပါလျက် ဤသို့ သနားမေတ္တာထားခြင်းမှာ နဂိုသဘောအားဖြင့် ကြင်နာတတ်သော

သဘောရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူ ယောက်ျားဖြစ်သူတို့ စစ်တိုက်ရန် သွားကြသောအခါ၌ မိန်းမများသည် အိမ်၌ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ကပ္ပလီကျွန်းတို့သည် ၎င်းတို့အား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး၌ အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားများမရှိခိုက်တွင် 'အိမ်ကြီး'၌ စောင့်၍ အိပ်ရသော ကျွန်မှာ ဂုဏ်ထူးတစ်ခု ရဘိသကဲ့သို့ပင် မှတ်ထင်ကြသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သခင်မကလေးကို လည်းကောင်း၊ သခင်မကြီးကို လည်းကောင်း ညအခါ၌ နှောင့်ယှက်ရန် အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လိုခဲ့ပါမူ စောင့်နေသော ကျွန်ကို သေအောင် သတ်ပြီးမှသာလျှင် ဝင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးတစ်ယောက်သည် ကျွန်အဖြစ်၌ နေရစဉ်အခါဖြစ်စေ၊ လွတ်လပ်မှုရပြီးသည့်နောက်၌ ဖြစ်စေ၊ မိမိအား ယုံကြည်သဖြင့် အပ်နှံထားသော ဝတ္ထုပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာကို သစ္စာဖောက်ပြား၍ မတရားပြုကျင့်သည်ဟု မကြားရဖူးလောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

လူမျိုးတစ်မျိုးဖြစ်စေ၊ လူတစ်စုဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါးတို့ထံ ကျွန်ခံ၍ နေရလောက်အောင် ကံကြမ္မာဆိုးသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သနားမိပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးသားများကို ကျွန်အဖြစ်နှင့် ခိုင်းစေခဲ့သော တောင်ပိုင်းသား မျက်နှာဖြူများအပေါ်၌ မုန်းထားစိတ် ပျောက်ပြယ်ခဲ့သည်မှာ ကြာလှလေပြီ။ မည်သူတို့ကြောင့်သာ ကျွန်စနစ် တည်ရှိခဲ့ရသည်ဟူ၍ လုံးဝ စွပ်စွဲနိုင်လောက်အောင်မရှိပါ။ ထို့ပြင် အစိုးရကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်စနစ်ကို အသိအမှတ်ပြု၍ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်များရှိနေခြင်းအားဖြင့် အချို့သော သူတို့၌ လောကတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးတက်ခံစားလျက်ရှိသောအခါ ကျွန်စနစ်ကို ပပျောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်ပါ။ လူမျိုးတစ်ဦးက တစ်ဦးအား မုန်းထားသော စိတ်ကို အပထား၍ ဟုတ်တိုင်းမှန်

ရာ သေချာစစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ကျွန်စနစ်သည် စင်စစ် မကောင်းမှုတစ်ခုဟူ၍ ဆိုရစေကာမူ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှစ၍ ဤပြည်၌ ကျွန်ဘဝနှင့်နေခဲ့ရသည့် တစ်ကုဋေမျှသော ကပ္ပလီတို့ထက် ချမ်းသာမှု၌ လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်ပညာအရာ၌ လည်းကောင်း၊ အကျင့် စာရိတ္တ၌ လည်းကောင်း၊ ဘာသာရေး၌ လည်းကောင်း ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့် တိုင်းပြည်ကမျှ သာလွန်ခြင်းမရှိပါ။ ထိုအချက် မှန်ကန်ကြောင်း၊ ဤပြည်မှ လွတ်လပ်ရေးရပြီးသော ကပ္ပလီများသည် အာဖရိကတိုက်သို့ သာနာပြု တရားဟော ဆရာအဖြစ်နှင့် သွားရောက်၍ မိမိတို့ အမျိုးသား ကပ္ပလီ ရိုင်းများအား ယဉ်ကျေးလိမ္မာလာအောင် ဟောပြောသွန်သင်ကြသည်ကို ထောက်ချင့်၍ သိနိုင်သည်။ ယင်းသို့ ဖော်ထုတ်ရေးရခြင်းမှာ ကျွန်စနစ် သည် သဘာဝမှန်သောစနစ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကပ္ပလီ များကို ဖမ်းဆီးရောင်းချ ခိုင်းစေသည့်အခါက သူတို့ကို လိမ္မာစေလို၍ မဟုတ်၊ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွားအတွက် ပြုလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ၎င်းစနစ် လုံးဝမှားကြောင်းယူဆပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ ရေးသားခြင်းမှာ ဘုရားသခင်သည် တစ်ခုသော ရည်ရွယ်ချက် အထ မြောက်စေခြင်းငှာ လူများကို လည်းကောင်း၊ နည်းစနစ်များကိုလည်း ကောင်း အသုံးပြုပုံ ထင်ရှားစေလိုသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော အခါကြီး၌ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားများ၏ နောင်ရေးအတွက် စိတ်ချယုံကြည်မှု၊ မျှော်လင့်မှု အဘယ်ကြောင့် ရှိနိုင်ပါ စေသလဲဟု အချို့သောသူတို့က မေးမြန်းသောအခါ ကျွန်ုပ်က ဘုရား သခင်သည် ငွေခဲသောအကျပ်အတည်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ကူညီမစ တော်မူခဲ့သည်များကို ထိုသူတို့ ပြန်၍ သတိရရန် ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားနိုင်သော အရွယ်သို့ရောက်သည်မှစ၍ လူဖြူ များသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မတရားသဖြင့် ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက်စေကာမူ

ယင်းသို့ ကျွန်ခံခဲ့ရသည်အတွက် လူဖြူများ၌ အကျိုးရှိသလောက် လူနက်များ၌လည်း အကျိုးရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မြင်ခဲ့သည်။ ကျွန်အဖြစ်မှာ ကပ္ပလီများ၌သာ ရှိသည်မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ ယာခင်း၌ နေထိုင်ကြပုံကို ထောက်ချင့်သဖြင့် ထိုစကားမှန်ကြောင်း သိနိုင်သည်။ ကျွန်အဖြစ်ရှိနေခဲ့ခြင်းကြောင့်၊ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ကိုင်ရခြင်းကို များသောအားဖြင့် ယုတ်ညံ့သော အဖြစ်ဟူ၍ မှတ်ထင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယာခင်းများ၌ လူနက်ရော လူဖြူပါ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကိုင်ရခြင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားကြသည်။

ကျွန်များရှိခြင်းအားဖြင့် လူဖြူများမှာ မိမိကိုယ်ကို မိမိအားကိုးတတ်သော သဘော၊ ကိုယ်တိုင်စွမ်းဆောင်လိုသော သဘော စသည်တို့ကို ပပျောက်စေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ သခင်ဟောင်း၌ သားသမီး အမြောက်အမြားရှိရာ ကျွန်ုပ်သိသလောက်မှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူမျှ ကုန်သွယ်ခြင်း၌ဖြစ်စေ၊ လက်မှုပညာ၊ စက်မှုပညာ၌ဖြစ်စေ၊ ထွန်းကားသည် မရှိခဲ့ချေ။ မိန်းကလေးများမှာ ချက်ပြုတ်ရန် လည်းကောင်း၊ စက်ချုပ်ချုပ်ရန် လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ထိန်းသိမ်းရန် လည်းကောင်း၊ သင်ကြားမှု မခံခဲ့ရချေ။ ထိုကိစ္စများကို ကျွန်များအား လွှဲထားခဲ့သည်။ ကျွန်များမှာလည်း ယာခင်းဖြစ်ထွန်းမှု၌ အသိအလိမ္မာ ပညာနည်းပါးသောကြောင့် တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစားမှု မရှိကြချေ။ ထိုသို့ ဖြစ်ရကား ခြံစည်းရိုးများသည် ပျက်စီးလျက်ရှိ၏။ တံခါးရွက်များသည် ပတ္တာပြုတ်လျက်ရှိ၏။ တံခါးများသည် အလွန်မြည်၏။ ပြတင်းပေါက်များမှာ မှန်မရှိ။ အင်္ဂါတေများမှာ ကွာ၍ကျနေ၏။ ဝင်းခြံတွင်း၌ မြက်ဖုတ်များလည်း ပေါက်လျက်ရှိ၏။ လူဖြူများနှင့် လူမည်းများအတွက် အစားအစာများ လုံလုံလောက်လောက်ရှိငြား၊ ထမင်းစားပွဲများမှ စားသောက်ချင်ဖွယ်ရှိအောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိချေ။ အစာရိက္ခာနှင့် အခြားပစ္စည်း

များသည် သိုသိပ်ခြင်းမရှိသဖြင့် မယိုမဖိတ်တန်ဘဲ ယိုဖိတ်ခဲ့၏။ လွတ်လပ်ခွင့်ရကြသောအခါ ကျွန်များသည် စာမတတ်ခြင်းနှင့် ပစ္စည်းမဲ့ခြင်းမှ တစ်ပါး၊ သခင်များနှင့် များစွာခြားနားမှု မရှိချေ။ သခင်လုပ်သူနှင့် ၎င်း၏ သားများသည် မည်သည့် ပညာကိုမျှ မတတ်ချေ။ ၎င်းတို့သည် ကာယအားစိုက်၍ လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်မျိုးကို မိမိတို့အဖို့ မဟုတ်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်များမှာမူကား၊ လက်မှုပညာတစ်ခုခုကို တတ်မြောက်ကြ၍ လုပ်ရန်ရှက်ကြောက်တတ်သည်ဟူ၍လည်း မရှိ၊ မလုပ်လိုသော သူဟူ၍လည်း အလွန်နည်းပါးခဲ့သည်။

အခန်း(၂)

ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ

ကျွန်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ပြီးသည်နောက် ကျွန်ုပ်တို့ ယာခင်းက ကျွန်များနှင့်တကွ တောင်ပိုင်းရှိ အားလုံးသော ကျွန်များသည် နှစ်ခုသော အချက်၌ သဘောတူညီကြ၏။ ၁ - အချက် အမည်များကို ပြောင်းလဲခြင်း။ ၂ - အချက် လွတ်လပ်မှုကို အကယ်စင်စစ် ခံစားနိုင်ရန် ရက်အနည်းငယ်ဖြစ်စေ ယာခင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြရန် ဖြစ်သည်။ အတန်ကြာ ထွက်သွားကြပြီးနောက် အသက်ကြီးရင့်သော ကပ္ပလီများသည် ယာခင်းဟောင်းသို့ ပြန်လာကြ၍ သခင်ဟောင်းများနှင့် ကတိစာချုပ်ပြီးလျှင် ဆက်လက် နေထိုင်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မိခင်၏ ယောက်ျားမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၏ ပထွေးမျှဖြစ်၍ ၎င်းကိုပိုင်သူနှင့် ကျွန်ုပ်မိခင်ကို ပိုင်သူမှာ တစ်ဦးစီ ဖြစ်၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ ယာခင်းသို့ တစ်ခါတစ်ရံသာလျှင်လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပထွေးကို ကျွန်ုပ်သည် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်မျှ ခရစ်စမတ်ပွဲအချိန်၌ မြင်ဖူး၏။ စစ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ ပထွေးသည် သခင်ထံမှ

ထွက်ပြေး၍ မြောက်ပိုင်းစစ်သားများ နောက်သို့ လိုက်သွားပြီး လျှင် အနောက်ဗာဂျီးနီးယားနယ်သို့ ရောက်သွားဟန်တူသည်။ လွတ်လပ် ခွင့်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်အား ၎င်းနယ်သို့ အတူ လာရောက်နေထိုင်ရန် လူလွတ်ခေါ်၏။ ထိုအခါက ဗာဂျီးနီးယားနယ်မှ အနောက် ဗာဂျီးနီးယားနယ်သို့ ခရီးသွားရခြင်းမှာ တောင်ကြီးများကို ဖြတ်ကျော်၍ သွားရသဖြင့် အလွန်တရာ ပင်ပန်းဆင်းရဲ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပံ့ပိုးမှုများကို လှည်းပေါ်သို့တင်၍ ကလေးများမှာမူ မိုင် ၂၀၀ ကျော် ခရီးကို ခြေကျင်လိုက်ကြရ၏။ ရက်အများကြာမျှ ချာလ်တန်မြို့တော် နှင့် ၅ မိုင်ခန့်ဝေးသော မော်လ်ဒင်မြို့ ရောက်ကြ၏။

ထိုအခါက အနောက် ဗာဂျီးနီးယားနယ်တွင် ဆားချက်လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ် လုပ်ကိုင်ကြရာ မော်လ်ဒင်မြို့မှာ ဆားချက်ဖိုကြီးများနှင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပထွေးသည် ဆားချက်ဖိုတစ်ခု၌ အလုပ်တစ်ခု ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရန်အတွက်ကို တဲကလေးတစ်ခုကိုလည်း ရခဲ့၏။ ထိုတဲသည် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ခဲ့သော တဲနှင့် မခြားနားလှချေ။ တစ်နည်း အားဖြင့် ညံ့ဖျင်းသေး၏။ ယာခင်းက တဲမှာမူ နံ့စုတ်သော်ငြား၊ လေ ကောင်းလေသန့်ကို အစဉ်မပြတ်ရနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ယခုတဲသစ်မှာမူ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နီးကပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော တဲစုတ်ကလေးများ အလယ်၌ရှိ၍ ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်အောင် စီမံထားခြင်း မရှိသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ညစ်ပတ်ပေရေလှ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်နီးချင်းအချို့မှာ လူနက်များဖြစ်၍ အချို့မှာ ယုတ်ညံ့ဆုံးသော လူဖြူများ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ရောနှောနေထိုင်ရသဖြင့် သောက်စားမှု၊ ယာခင်းကစားမှု၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှု၊ သတ်ပုတ်မှု၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာမှု အစရှိသည်တို့မှာ မကြာခဏ ဖြစ်ပွားတတ်ကြ၏။ ထိုမြို့ငယ်၌ နေထိုင်သူ အားလုံးမှာ တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ဆားချက်လုပ်ငန်းနှင့် ဆက်သွယ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ

ငယ်ရွယ်သူပင် ဖြစ်သော်လည်း ပထွေးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏အစ်ကို အား ဆားချက်ဖိုတစ်ခု၌ အလုပ်သွင်းပေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာ နံနက်လေးနာရီ ကစ၍ အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ခဲ့ရ၏။

၎င်းဆားချက်ဖို၌ အလုပ်လုပ်နေစဉ် စာဖတ်ခြင်းကို ကျွန်ုပ် ပထမ ဆုံးအကြိမ် သင်ကြားခွင့်ရခဲ့၏။ ဆားများကို ထုပ်ပိုးရသူတိုင်း၊ မိမိ၏ စည်၌ ဂဏန်းများနှင့် မှတ်ထား၏။ ပထွေး၏ နံပါတ်မှာ ၁၈ ဖြစ်၏။ အလုပ်ပြီးသော အချိန်၌ ဆရာကြီးလုပ်သူသည် ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ စည်များပေါ်တွင် ၁၈ နံပါတ်ကို မှတ်မိသွား၏။ ထိုဂဏန်းကို မြင်ဖန်များသဖြင့် မှတ်မိ၏။ ထို့နောက် ၎င်းဂဏန်းကို မြင်သောအခါ တိုင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂဏန်းဖြစ်ကြောင်းကို သိ၏။ အခြားသော ဂဏန်း များကိုမူ ကျွန်ုပ် အလျှင်းမသိချေ။

စဉ်းစားတတ်သော အရွယ်ကစ၍ ကျွန်ုပ်သည် စာဖတ်တတ်လို သော ဆန္ဒကြီးစွာ ရှိခဲ့၏။ ကလေးအရွယ်ကပင် ကျွန်ုပ်သည် တစ်သက် တာအတွင်း အခြားအရာများကို မတတ်လျှင် ရှိစေ ရိုးရိုးစာအုပ်များနှင့် သတင်းစာများကို ဖတ်နိုင်လောက်အောင် တစ်နည်းနည်းနှင့် သင်မည် ဟူ၍ အားထားခဲ့ဖူး၏။ အနောက် ဗာဂျီးနီးယားသို့ရောက်၍ အခြေတကျ ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် မိခင်အား စာတစ်အုပ်ကို ရှာပေး ရန် ပူဆာ၏။ မိခင်သည် ဘယ်အချိန်တွင် ဘယ်နည်းနှင့်ရှာခဲ့သည်မသိ၊ အေ-ဘီ-စီ အစရှိသည့် အက္ခရာများပါသော ဖတ်စာတစ်အုပ်ကိုယူခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းစာအုပ်ကိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နေ့ရောညပါ ကြိုး စား၍ဖတ်၏။ တစ်ယောက်သော သူက အက္ခရာများကို ရှေးဦးစွာ ရှုအောင် ကျက်ရသည်ဟု ပြောဖူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာမရှိဘဲ တတ်နိုင် သမျှနည်းနှင့် ရှုအောင်ကျက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ အနီးအနားတွင် ရှိသော အမျိုးသားများအနက်၊ စာဖတ်တတ်သူဟူ၍ တစ်ယောက်မရှိ။

လူဖြူများကို မေးမြန်းရန်လည်း ကြောက်ရွံ့ခဲ့၏။ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်း တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အကွရာများကို တစ်ဝက်သာ ဖတ်နိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည်လည်း ကျွန်ုပ်၌ စာတတ်လိုသောသဘောကို အားပေးလိုသဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီခဲ့၏။ မိခင်မှာ လုံးလုံး စာမတတ်သော်လည်း မိမိ၏ကလေးများကို ကြီးပွားစေလိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိ၍ အတော်အတန် ဉာဏ်ပညာအမြော် အမြင်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်သက်တာ၌ ပြောပြလောက်အောင် ထူးခြားသော အမှုတစ်စုံတစ်ခုကို ပြုလုပ်ဖူးပါလျှင် မိခင်၏ စိတ်သဘော တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဆက်ခံရသောကြောင့်သာ လျှင် ပြုနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်ုပ်မှာ စာဖတ်တတ်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိသည်အတွင်း အိုဟိုင်အိုနယ်မှ စာဖတ်တတ်သော ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသား သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် မော်လ်ဒင်မြို့သို့ ရောက်လာ၏။ အခြား ကပ္ပလီများသည် ထိုသူငယ် စာဖတ်တတ်ကြောင်း သိရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သတင်းစာတစ်စောင်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ညနေတိုင်း အလုပ်ပြီးချိန်၌ ယောက်ျားမိန်းမထိုသူငယ် စာဖတ်သည်ကို ဝိုင်းဖွဲ့ကာ နားထောင်ကြသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူငယ်ကို အားကျ၏။ ထိုသူငယ်သည်ကား ကမ္ဘာပေါ်၌ရှိသော သူငယ်များအနက် မိမိအစွမ်းကို မိမိ စိတ်ကျေနပ်လောက်ပေသော သူငယ်တစ်ယောက်ပေတည်းဟု အောက်မေ့မိ၏။

ထိုအချိန်အခါ၌ ရွာတွင်းရှိ ကပ္ပလီများအတွက် ကျောင်းတစ်ကျောင်းဖွင့်ရန် ကိစ္စကို ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားများသည် တိုင်ပင်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုနယ်၌ ကပ္ပလီများအတွက် ပထမဦးဆုံးကျောင်းဖြစ်သဖြင့် အရေးတကြီး နှိုးနှောတိုင်ပင်ကြ၏။ အခက်ခဲဆုံးသော ကိစ္စမှာ ဆရာတစ်ယောက်ရဖို့ အရေးဖြစ်၏။ အိုဟိုင်အိုနယ်မှ ရောက်လာသော သူငယ်

ကလေးအကြောင်း စဉ်းစားသောအခါ အရွယ်ငယ်လွန်းသဖြင့် သဘောမကျကြ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာရရန် မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြစဉ် စစ်မှုထမ်းဖူးသော ကပ္ပလီ လူငယ်တစ်ယောက်သည် အိုဟိုင်အိုမြို့မှ ၎င်းမြို့သို့ ရောက်လာပြန်၏။ ထိုသူသည် အတော်အတန် စာတတ်ကြောင်း သိရသဖြင့် ကျောင်း၌ စာသင်ဆရာလုပ်ရန် ၎င်းရမ်းကြ၏။ ထိုအခါက ၎င်းအပိုင်းတွင် အခလွတ်ကျောင်းများ မဖွင့်သေးသည်ဖြစ်၍ ကျောင်းသားမိဘများက တစ်လလျှင် မည်၍မည်မျှပေးပါမည်ဟု တာဝန်ခံသည့်ပြင် စားသောက်ရန်မှာ တပည့်များအိမ်၌ တစ်လှည့်စီလိုက်၍ စားရ၏။ ထိုသို့ စီမံခြင်းမှာ ဆရာအတွက်အတော်ပင်ကောင်း၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် မိဘတို့သည် မိမိတို့အိမ်၌ ကျောင်းဆရာ ထမင်းစားမည့်နေ့တွင် တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးချက်ပြုတ်၍ ကျွေးကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ ကျောင်းဆရာ လာမည့်နေ့ကို နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင်နှင့် မျှော်လင့်မိပေ၏။

မည်သည့် အမျိုးသားမဆို ကြီးပွားမှုကို အလိုရှိသဖြင့် ပထမဦးစွာ တစ်မျိုးသားလုံး ပညာသင်ကြားရသော ကိစ္စများသည် များစွာ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ မကြံ့ဘူးသူများမှာ ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးသားများသည် ပညာသင်ကြားရေးအတွက် မည်မျှလောက် စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှိကြမည်ကို ခန့်မှန်းတွေးဆနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။ တစ်မျိုးလုံးကျောင်းနေကြရာ၌ အရွယ်ကြီးလွန်းပြီဟူ၍ မထင်မှတ်ဘဲ၊ ငယ်လွန်းသော သူများသာလျှင် ချန်လှပ်ခဲ့ကြလေသည်။ ဆရာများကို တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ ရှာဖွေ ၎င်းရမ်းပြီးလျှင် နေ့ကျောင်းရော ညကျောင်းပါ စာသင်ကျောင်းများနှင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေတော့သည်။ အရွယ်ကြီးသူများ၏ မျှော်လင့်အားထားချက်မှာ မိမိတို့ မသေမီ ကျမ်းစာကို ဖတ်နိုင်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်း ရည်ရွယ်ချက်အရ အသက်

၅၀ နှင့် ၇၅ နှစ် အတွင်းရှိ အဘိုးကြီး၊ အမယ်ကြီးတို့မှာ ညကျောင်းများ၌ ဝင်ရောက်သင်ကြားကြလေသည်။ ဥပုသ်ကျောင်းများကိုလည်း မကြာခင်ဖွင့်၍ ၎င်းကျောင်းများ၌ ဖတ်စာအုပ်များကို အရေးတကြီး သင်ကြားကြလေသည်။ နေ့ကျောင်း၊ ညကျောင်း၊ ဥပုသ်ကျောင်း စသည်တို့မှာ ကျောင်းသားများ အစဉ်ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၍ နေရာမရှိသဖြင့် လက်မခံဘဲ ထားရသူအများပင် ရှိလေသည်။

ကနော်ဟာ ကျောင်း၌ ဖွင့်သော ကျောင်းမှာမူ အလွန်တရာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆားချက်ဖိုတစ်ခု၌ လပေါင်းအတန်ကြာလုပ်ကိုင်၍ ငွေဝင်လမ်းရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် ပထွေးတွေ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို အလုပ်မှ မထွက်စေဘဲ ကျောင်းမထားနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။ ၎င်းဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက် အားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အလုပ်လုပ်သော နေရာမှာ ကျောင်းသို့သွားသော လမ်း၌ပင်ရှိသဖြင့် မနက်ခင်း၊ ညနေခင်း အချိန်တို့၌ ကလေးများ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်ကြသည်ကို မြင်ရသောခါ ကျွန်ုပ်မှာသာ၍ပင် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို တစ်စုံတစ်ခု သင်ကြားအံ့ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဖတ်စာအုပ်ကို ရှေးကထက် ပိုမိုကြိုးစား၍ ဖတ်၏။

ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား သနားသည်ဖြစ်၍ စိတ်ချမ်းသာအောင် ချောမော့၏။ တစ်နည်းနည်းနှင့် စာဖတ်တတ်ရန် ကြိုးစားမှုကို ကူညီခဲ့၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် နေ့အလုပ် ပြီးသောအခါ စာအနည်းငယ် သင်ပေးရန် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်နှင့် စီမံလေ၏။ ညအခါ၌သာလျှင် သင်ခွင့်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် အထူးကြိုးစားခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် အခြားကလေးများ နေ့အခါ၌ သင်ရသည်ထက်

ပင် ပို၍တတ်ခဲ့၏။ ထိုအကြောင်းကို ထောက်၍ ညကျောင်းအလုပ်ကို ယုံကြည်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ် ကြီးပြင်းလာသည့်အခါတွင် ဟမ်တန်မြို့၌ လည်းကောင်း၊ တက္ကစီဂျီမြို့၌ လည်းကောင်း၊ ညကျောင်းဖွင့်ခြင်း အလုပ်ကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် နေ့ကျောင်း၌ မနေရလျှင် မကျေနပ်နိုင်သေးသည်ဖြစ်၍ အခွင့်သာသည်ဟု ထင်သည့် အခါတိုင်း နေခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းနေခွင့်ကို ရခဲ့လေ၏။ သို့ပါသော်လည်း နံနက်စောစောထ၍ ၉ နာရီတိုင်အောင် အလုပ်လုပ်ပြီးမှ ကျောင်းသို့သွား၍ ကျောင်းမှပြန်သောအခါ၌လည်း အနည်းဆုံး ၂ နာရီမျှ အလုပ်လုပ်ရပြန်၏။

ကျောင်းသည် ဆားချက်ဖိုနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသည့်ပြင် ကျွန်ုပ်မှာ ၉ နာရီ တိုင်အောင် အလုပ်လုပ်၍ ကျောင်းကလည်း ၉ နာရီမှပင် တက်သောကြောင့် အတော်ပင်ခဲယဉ်း၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်သောအခါ၌ ကျောင်းတက်နေပြီဖြစ်ရာ တစ်ခါတစ်ရံ အတန်းသားတို့သည် ရွတ်ဖတ်ရန် ရှိသမျှကို ရွတ်ဖတ်၍ ပြီးနှင့်ကြလေပြီ။ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်သည် မမှန်သော အပြုအမူတစ်ခုကို ပြုခဲ့မိ၏။ ယင်းသို့ပြုသည့် အတွက် များစွာသော သူတို့က ကျွန်ုပ်အား အပြစ်တင်ကြပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ အပြစ်တင်စေကာမူ ကျွန်ုပ်သည် အမှန်ကို အစဉ်မပြတ် ချစ်ခင်နှစ်သက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ထုတ်ဖော်ရေးသားရချေမည်။ ဆားချက်ဖိုရှိ အလုပ်ခန်းထဲတွင် နာရီကြီးတစ်ခုရှိ၏။ တစ်ရာကျော်မျှသော အလုပ်သမားတို့သည် လည်းကောင်း၊ နာရီကြီး၏ အချိန်အတိုင်း၊ အလုပ်ဝင်ခြင်း၊ အလုပ်သိမ်းခြင်းတို့ကို ပြုကြရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသို့ အချိန်နှင့် ရောက်နိုင်ရန် ၎င်း နာရီကြီးကို မိနစ် ၃၀ မျှ ရွှေ့ထားရန် အကြံရ၏။ ၎င်း အကြံအရ နံနက်တိုင်း ကျွန်ုပ်သည် နာရီကြီးကို ရွှေ့၍ရွှေ့၍ထားရာ နောက်ဆုံး၌ ဆရာကြီးလုပ်သူသည် နာရီကို